РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети разширен състав)

12 юни 2007 година *

По съединени дела Т-57/04 и Т-71/04

Budějovický Budvar, národní podnik, установено в České Budějovice (Чешка република), за което се явява адв. F. Fajgenbaum, avocat,

жалбоподател по дело Т-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., установено в Сейнт Луис, Мисури (Съединени щати), за което се явяват първоначално адв. V. von Bomhard, адв. A. Renck, адв. A. Pohlmann, адв. D. Ohlgart и адв. B. Goebel, впоследствие адв. von Bomhard, адв. Renck, адв. Ohlgart и адв. Goebel, avocats,

жалбоподател по дело Т-71/04,

* Език на производството: английски.

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (СХВП), представлявана от г-н A. Folliard-Monguiral и г-н I. de Medrano Caballero, в качеството на представители,

ответник,

като другите страни в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпили в производството пред Първоинстанционния съд, са

Anheuser-Busch, Inc. (по дело T-57/04),

Budějovický Budvar, národní podnik (по дело T-71/04),

с предмет отмяна на решението на втори апелативен състав на СХВП от 3 декември 2003 г. (преписки № R 1024/2001-2 и № R 1000/2001-2) относно процедура по възражение между Budějovický Budvar, národní podnik и Anheuser-Busch, Inc.,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(пети разширен състав),

състоящ се от г-н M. Vilaras, председател, г-жа M. E. Martins Ribeiro, г-н F. Dehousse, г-н D. Šváby и г-жа K. Jürimäe, съдии,

секретар: г-н I. Natsinas, администратор,

предвид жалбите, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 10 февруари (дело Т-57/04) и на 20 февруари 2004 г. (дело Т-71/04),

предвид определението на председателя на пети състав на Първоинстанционния съд от 23 септември 2004 г. за съединяване на настоящите дела за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение, съгласно член 50 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд,

предвид писмените отговори на СХВП, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 27 септември 2004 г.,

предвид писмените отговори на встъпилите страни, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 28 септември (дело Т-71/04) и на 29 септември 2004 г. (дело Т-57/04),

предвид връщането на настоящите дела на пети разширен състав на Първоинстанционния съд и след съдебното заседание от 13 октомври 2005 г.,

предвид определението от 14 май 2007 г. за възобновяване на устната фаза на производството и становищата на страните по молбата за обявяване липса на основание за постановяване на решение по същество, подадена от Anheuser-Busch, Inc. на 8 май 2007 г. по дело Т-71/04,

предвид приключването на устната фаза на производството на 24 май 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

I — *Международно право*

1 Членове 1—5 от Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация (наричана по-нататък „Лисабонската спогодба"), приета на 31 октомври 1958 г., ревизирана в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г., гласят следното:

„Член 1

1) Страните, за които се прилага настоящата Спогодба, образуват Специален съюз в рамките на Съюза за закрила на индустриалната собственост.

2) Те се задължават да закрилят на своите територии, съобразно условията на настоящата Спогодба, наименованията за произход на стоките на другите страни от Специалния съюз, признати и закриляни на това основание в страната на произхода и регистрирани от Международното бюро за интелектуална собственост [...] посочено в конвенцията, учредяваща Световната организация за интелектуална собственост [...]

Член 2

1) По смисъла на настоящата Спогодба под наименование за произход се разбира географското наименование на страна, област или местност, които служат за означаване на една стока, която произхожда оттам и чиито качества или свойства се дължат изключително или основно на географската среда, включваща природните и човешките фактори.

2) Страната на произхода е тази страна, чието име или име на нейна област или местност съставлява наименованието за произход, което е дало на стоката нейната известност.

Член 3

Закрилата ще се осигури срещу всеки опит за присвояване или имитация, дори ако истинският произход на стоката е означен или ако наименованието е използвано в превод или придружено от изрази като „род“, „тип“, „начин“, „имитация“ или подобни.

Член 4

Разпоредбите на настоящата Спогодба не изключват с нищо закрилата, която вече съществува за наименованията за произход във всяка една от страните на

Специалния съюз по силата на други международни актове, като Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост от 20 март 1883 г. и нейните последващи изменения, Мадридската спогодба от 14 април 1891 г. относно преследването на фалшивите или заблуждаващи наименования за произход на стоките и нейните последващи изменения или по силата на националното законодателство или съдебната практика.

Член 5

1) Регистрацията на наименованията за произход става от Международното бюро, по молба на администрацията на страните от Специалния съюз, от името на физически или юридически лица, държавни или частни, носители на правото да се ползуват от тези наименования за произход съобразно тяхното национално законодателство.

2) Международното бюро уведомява незабавно за извършените регистрации администрациите на другите страни от Специалния съюз и ги публикува в периодичен бюлетин.

3) Администрациите на страните могат да декларират, че не са в състояние да осигурят закрилата на едно наименование за произход, чиято регистрация им е била съобщена, но само дотолкова, доколкото тяхната декларация бъде съобщена на Международното бюро с указание за мотивите, в срок от една година, считано от получаването на съобщението за регистрация, и без тази декларация да може да засяга във въпросната страна другите форми на закрила на наименованието, за които титулярът на същото би могъл да претендира съобразно чл. 4 по-горе.

[...]“

2 Правила 9 и 16 от Правилника за приложение на Лисабонската спогодба, влязъл в сила на 1 април 2002 г., предвиждат следното:

„Правило 9

Декларация за отказ

1) Всяка декларация за отказ се съобщава на Международното бюро от компетентната администрация на договарящата страна, за която е издаден отказът и трябва да бъде подписана от тази администрация.

[...]

Правило 16

Обявяване на недействителност

1) Когато международната регистрация е обявена за недействителна в една договаряща страна и когато обявяването на недействителност не може повече да бъде предмет на обжалване, то посоченото обявяване на недействителност трябва да бъде съобщено на Международното бюро от компетентната администрация на тази договаряща страна. [...]“

II — *Общностно право*

3 Членове 8 и 43 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен, в неговата редакция в сила към момента на настъпване на фактите, имат следното съдържание:

„*Член 8*

Относителни основания за отказ

1. При възражение на притежателя на по-ранна марка, се отказва регистрация на заявената марка:

а) когато тя е идентична с по-ранната марка и когато стоките или услугите, за които се прилага регистрацията са идентични със стоките и услугите с които се опазва по-ранната марка;

б) когато поради своята идентичност или прилика с по-ранната марка и поради идентичността или приликата на стоките или услугите, които двете марки обозначават, съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората на територията, в която по-ранната марка е защитена; вероятността от объркване включва риска от свързване с по-ранната марка.

2. За целите на параграф 1 „по-ранни марки“ означават:

а) марки от следните видове, чиято дата на подаване на заявката е по-ранна от тази на подаване на заявката за регистрация на марка на Общността, като се вземат предвид, когато е уместно, претендираните приоритети, по отношение на тези марки:

[...]

iii) марките, които са регистрирани съгласно международни договорености, които са в сила в дадена държава-членка;

[...]

4. При възражение на притежателя на нерегистрирана марка или на друг знак, използван/а в процеса на търговия с по-голямо значение от местното, марката, за която се подава заявка не се регистрира, когато и доколкото, съгласно законодателството на държавата-членка, което регламентира този знак:

а) правата по отношение на този знак са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Общността или приоритетната дата, претендирана за подаване на заявката за регистриране на марка на Общността;

б) този знак предоставя на притежателя си правото да забрани използването на една по-късно регистрирана марка.

[...]

Член 43

Разглеждане на възражението

[...]

2. По искане на заявителя, притежателят на една по-ранна марка на Общността, който е направил възражение, представя доказателства, че през петте години предхождащи публикуването на заявката за марка на Общността, по-ранната марка на Общността е била обект на реално използване в Общността за стоките или услугите, за които тя е регистрирана, и които той цитира за обосноваване на възражението, или че съществуват основателни причини за неизползването, доколкото към тази дата, по-ранната марка е била регистрирана за не по-малко от пет години. При липса на такива доказателства, възражението се отхвърля. Ако по-ранната марка на Общността е била използвана само за една част от стоките или от услугите, за които тя е регистрирана, тя се смята за регистрирана, за целите на разглеждането на възражението, само за тази част от стоките или услугите.

3. Параграф 2 се прилага по отношение на по-ранни национални марки, посочени в член 8, параграф 2, буква а), като се изхожда от това, че използването в Общността е заменено с използването в държавата-членка, в която по-ранната национална марка е защитена.

[...]“

4 Правило 22 от Регламент № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен, в неговата редакция в сила към момента на настъпване на фактите, предвижда:

„*Правило 22*

Доказателства за използване

1. В случай, че в съответствие с член 43, параграф 2 или 3 от регламента, възразяващата страна трябва да представи доказателства за използване на марката или да докаже, че са налице основателни причини за липсата на

използване, Службата я приканва да направи това в посочения от нея срок. Ако възразяващата страна не представи такива доказателства в посочения срок, Службата отхвърля възражението.

2. Сведенията и доказателствата, които следва да бъдат предоставени за да се докаже използването на марката, включват данни за мястото, продължителността, обхвата и естеството на използването на по-ранната марка за стоките и услугите, за които тя е регистрирана и на които се основава възражението, както и доказателства в подкрепа на тези данни, съгласно параграф 3.

3. Тези доказателства за предпочитане се свеждат до представяне на доказателствени документи, като например опаковки, етикети, ценови листи, каталози, фактури, фотографии, рекламни съобщения в пресата, както и до писмените декларации, предвидени в член 76, параграф 1, буква е) от регламента.

[...]“

III — *Национално право*

5 Член L. 641-2 от френския code rural [кодекс за селските райони] (наричан по-нататък „code rural“), в неговата редакция в сила към момента на настъпване на фактите, посочва:

„Спрямо суровите или преработени земеделски или хранителни стоки може да се прилага само едно контролирано наименование за произход. Към тях не се прилагат разпоредбите на членове L. 115-2—L. 115-4 и L. 115-8—L. 115-15 от code de la consommation [кодекс за потреблението].

При условията, предвидени по-нататък, тези стоки могат да се ползват от контролирано наименование за произход, ако отговарят на разпоредбите на член L. 115-1 от code de la consommation, притежават надлежно доказана известност и подлежат на процедури за одобрение.

Контролираното наименование за произход в никакъв случай не може да се счита за притежаващо родов характер и да стане обществено достояние.

Географското наименование, от което е съставено наименованието за произход или което и да било друго напомнящо за него упоменаване, не могат да се използват за която и да е подобна стока, без да се засягат законовите и подзаконовите разпоредби, в сила към 6 юли 1990 г., или за която и да е друга стока или услуга, когато при това използване може да се злоупотреби или да се отслаби известността на наименованието за произход.

Наименованията за произход на висококачествени вина от обособени области, посочени в член L. 641-24, и наименованията, които са в сила на 1 юли 1990 г. в отвъдморските департаменти, запазват статута си."

6 Член L. 115-5 от френския code de la consommation (наричан по-нататък „code de la consommation"), в неговата редакция в сила към момента на настъпване на фактите, гласи:

„Процедурата за предоставяне на контролирано наименование за произход е определена в член L. 641-2 от code rural, възпроизведена по-нататък [...]"

7 Членове L. 711-3 и L. 711-4 от френския code de la propriété intellectuelle [кодекс за интелектуалната собственост] (наричан по-нататък „code de la propriété intellectuelle"), в неговата редакция в сила към момента на настъпване на фактите, имат следната редакция:

„Член L. 711-3

За марка или елемент от марка не може да се приеме знак, който:

a) е изключен от член 6, трето от Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост от 20 март 1883 г., ревизирана, или от параграф 2 на член 23 от приложение 1 B към Споразумението за създаване на Световната търговска организация,

b) противоречи на обществения ред или на добрите нрави, или чието използване е забранено от закона,

c) е от естество да заблуди хората, по-конкретно относно естеството, качеството или географския произход на стоката или услугата.

Член L. 711-4

За марка не може да се приеме знак, който накърнява по-ранни права, и по-конкретно:

a) по-ранна регистрирана или общоизвестна марка по смисъла на член 6, второ от Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост,

b) дружествено наименование или фирма, ако съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората,

c) търговско име или наименование на търговски обект, известни на цялата национална територия, ако съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората,

d) защитено наименование за произход,

e) авторските права,

f) правата, произтичащи от защитен дизайн или модел,

g) личното право на трето лице, по-специално неговото право на фамилно име, псевдоним или образ,

h) името, образа или добрата репутация на териториална единица."

Обстоятелства, предхождащи спора

I — *Заявка за марка на Общността, подадена от Anheuser-Busch*

8 На 1 април 1996 г. Anheuser-Busch, Inc. подава заявка за регистрация на марка на Общността от СХВП по силата на Регламент № 40/94.

9 Тази заявка има за предмет следната фигуративна марка:

10 Стоките, за които се иска регистрация на фигуративната марка, попадат в класове 16, 21, 25, 30 и 32 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., ревизирана и изменена, и отговарят на следното описание за всеки от тези класове:

— клас 16: „Хартия, картон и артикули от тези материали (включени в клас 16); печатни материали; книговезки материали; канцеларски принадлежности; слепващи вещества за канцеларски или домакински цели; учебни материали (с изключение на апарати); пластмасови опаковъчни материали (включени в клас 16); карти за игра“,

— клас 21: „Домакински или кухненски прибори и съдове (не от благородни метали или с такова покритие); гребени и гъби; четки (с изключение на четки за рисуване); материали за изработване на четки; средства за почистване; необработено или полуобработено стъкло (с изключение на стъкло, използвано в строителството); стъкларий, порцеланови и керамични изделия (включени в клас 21)“,

— клас 25: „Облекло, обувки, шапки и други принадлежности за глава“,

— клас 30: „Брашно и произведения от зърнени храни, хляб, сладкиши и захарни изделия; сладоледи; мед, меласа; мая, бакпулвер; горчица; оцет, сосове (подправки); подправки; лед; закуски, включени в клас 30“,

— клас 32: „Бира, ale [вид английска бира], портер, малцови алкохолни и безалкохолни напитки“.

11 На 1 декември 1997 г. заявката за регистрация на фигуративната марка на Общността е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 31/97.

II — *Възражение срещу заявката за регистрация на марка на Общността*

12 На 27 февруари 1998 г. дружеството Budějovický Budvar, národní podnik, установено в Чешка република (наричано по-нататък „Budvar“), прави възражение по член 42 от Регламент № 40/94 за всички стоки, посочени в заявката за регистрация.

13 В подкрепа на своето възражение Budvar се позовава на първо място на вероятност от объркване, предвидена в член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 между заявената фигуративна марка и по-ранните международни марки, които то притежава, а именно:

— международната словна марка „BUDWEISER“ (R 238 203), първоначално регистрирана на 5 декември 1960 г. за „всякакъв вид бира“, с действие в Германия, Австрия, Бенелюкс и Италия,

— международната фигуративна марка (R 342 157), първоначално регистрирана на 26 януари 1968 г. за „всякакъв вид бира“, с действие в Германия, Австрия, Бенелюкс, Франция и Италия, възпроизведена по-долу:

14 На 3 февруари 1999 г. Anheuser-Busch иска от Budvar да представи доказателство за използването на тези международни марки съгласно член 43, параграф 2 от Регламент № 40/94. На 7 април 1999 г. отделът по споровете на СХВП поканва Budvar да представи това доказателство в срок от два месеца, а именно най-късно до 7 юни 1999 г. По искане на Budvar този срок е продължен до 7 септември 1999 г.

15 На 7 септември 1999 г. Budvar представя по-конкретно копия от рекламни съобщения, публикувани в осем списания в периода 1996—1997 г., както и десет фактури, издадени между 1993 г. и 1997 г., за да докаже използването на международната словна марка BUDWEISER R 238 203 в Германия. Освен това Budvar представя копия от рекламни съобщения, публикувани в шест списания през 1996 г. и 1998 г., както и десет фактури, издадени между 1993 г. и 1997 г., за да докаже използването на международната словна марка „BUDWEISER“ R 238 203 в Австрия.

16 В подкрепа на своето възражение Budvar се позовава, на второ място, на основание на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, на четири наименования за произход на бира, регистрирани на 22 ноември 1967 г. от Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) на основание на Лисабонската спогодба. Тези наименования за произход са следните:

— наименование за произход № 49: „ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO“ („BUDWEISER BIER“ според немската версия на регистрацията),

— наименование за произход № 50: „BUDĚJOVICKÉ PIVO — BUDVAR“ („BUDWEISER BIER — BUDVAR“ според немската версия на регистрацията),

— наименование за произход № 51: „BUDĚJOVICKÝ BUDVAR“ („BUDWEISER BUDVAR“ според немската версия на регистрацията),

— наименование за произход № 52: „BUDĚJOVICKÉ PIVO“ („BUDWEISER BIER“ според немската версия на регистрацията).

17 Според Budvar въз основа на тези регистрации въпросните наименования за произход се ползвали от закрила, по-конкретно на френска територия, и в това отношение обосновавали възражението по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

III — *Решение на отдела по споровете*

18 С решение № 2412/2001 от 8 октомври 2001 г. отделът по споровете:

— частично отхвърля възражението, подадено срещу регистрацията на заявената фигуративна марка, в частта му, основана на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 и почиваща на четирите наименования за произход, възпроизведени в точка 16 по-горе,

— частично уважава възражението, подадено срещу регистрацията на заявената фигуративна марка за стоките от клас 32 („Бира, ale, портер, малцови алкохолни и безалкохолни напитки“) в частта му, основана на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 и почиваща на международната словна марка „BUDWEISER“ R 238 203.

19 Що се отнася до отхвърлянето на възражението, основано на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, отделът по споровете приема по същество, че използването на наименованията за произход не е било доказано по отношение на Франция и на Португалия (френското и португалското право са били посочени за основа на възражението) и че при това положение не е било доказано, че значението на правата, придобити на основание на наименованията за произход, е било по-голямо от местното, по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. Що се отнася до Италия — тъй като използването на наименованията за произход на тази територия е било доказано — отделът по споровете приема, че не е било представено доказателство за предоставената от италианското право закрила на въпросните наименования за произход по отношение на стоки, които не са подобни.

20 Относно частичното уважаване на възражението, основано на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, отделът по споровете приема, че

са били представени доказателства за реално използване на международната словна марка „BUDWEISER“ R 238 203 и на международната фигуративна марка R 342 157 по отношение на Германия, Австрия, Бенелюкс и Италия. Освен това по съображения за процесуална икономия отделът по споровете разглежда на първо място международната словна марка „BUDWEISER“ R 238 203. Доколкото тази марка е била очевидно валидна в Германия и в Австрия, отделът по споровете ограничава проверката си до тези две държави-членки. Отделът по споровете счита, че стоките, обхванати от заявената фигуративна марка, попадащи в клас 32 („Бира, ale, портер, малцови алкохолни и безалкохолни напитки“), са били идентични със стоките, обхванати от международната словна марка „BUDWEISER“ R 238 203. Той посочва, че поради отбелязаната фонетична и концептуална идентичност между заявената фигуративна марка и международната словна марка „BUDWEISER“ R 238 203 и поради идентичността на стоките е съществувала вероятност от объркване в съзнанието на хората в Германия и в Австрия за стоките, попадащи в клас 32. Напротив, отделът по споровете счита, че стоките, обхванати от заявената фигуративна марка, попадащи в класове 16, 21, 25, 30 и стоките, обхванати от по-ранните марки, не са били подобни и при това положение не е съществувала вероятност от объркване за тези стоки.

IV — *Решения на втори апелативен състав на СХВП*

21 На 27 ноември 2001 г. Anheuser-Busch подава жалба срещу решението на отдела по споровете, доколкото това решение уважава възражението, основано на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 за стоките, попадащи в клас 32.

22 На 10 декември 2001 г. Budvar подава жалба срещу решението на отдела по споровете, доколкото, по-конкретно, възражението е отхвърлено по отношение на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 за стоките, попадащи в класове 16, 21, 25, 30 и 32.

23 Budvar не оспорва в рамките на жалбата си частичното отхвърляне на възражението, основано на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, за стоките, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30.

24 С решение, прието на 3 декември 2003 г. (преписки № R 1000/2001-2 и № R 1024/2001-2, наричано по-нататък „обжалваното решение"), втори апелативен състав на СХВП отхвърля жалбите, подадени от Budvar и Anheuser-Busch срещу решението на отдела по споровете.

25 Що се отнася до подадената от Anheuser-Busch жалба, апелативният състав е приел, че отделът по споровете не е допуснал грешка, като е приел, че е било представено доказателството за използването на международната словна марка „BUDWEISER" R 238 203 за Германия и за Австрия. Апелативният състав счита впрочем, че е съществувала вероятност от объркване между заявената фигуративна марка и международната словна марка „BUDWEISER" R 238 203 в Германия и в Австрия за стоките, попадащи в клас 32, предвид факта, първо, че най-доминиращата характерна особеност на заявената фигуративна марка е била идентична с по-ранната словна марка и, второ, че разглежданите стоки били идентични.

26 Що се отнася до подадената от Budvar жалба, апелативният състав най-напред е приел, че тя е недопустима по отношение на стоките, попадащи в клас 32, доколкото по тази точка възражението на Budvar е било уважено на основание член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94.

27 По същество, що се отнася до стоките, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30 от заявката за марка, и до възражението, основано на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, почиващо върху наименованията за произход, апелатив-

ният състав най-напред е приел, че доказателствата, представени от Budvar, били недостатъчни за доказване на закрилата на разглежданите наименования за произход от италианското и от португалското право.

28 На следващо място и обратно на приетото от отдела по споровете, апелативният състав е счел, че доказателството, че значението на придобитите на основание на наименованията за произход права е по-голямо от местното по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, вече е било представено в рамките на други процедури относно Франция. Следователно според апелативния състав Budvar не е било задължено отново да доказва тези факти, обратно на това, което е решил отделът по споровете.

29 При това положение според апелативния състав единственият въпрос, който се поставя, е дали разглежданите наименования за произход са защитени съгласно френското право. Неговият отговор на този въпрос относно стоките, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30, е, че регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход се ползват във Франция със закрилата, предоставена от член L. 641-2 от code rural, който предвижда, че: „[г]еографското наименование, от което е съставено наименованието за произход или което и да било друго напомнящо за него упоменаване, не могат да се използват за която и да е подобна стока [...], или за която и да е друга стока или услуга, когато при това използване може да се злоупотреби или да се отслаби известността на наименованието за произход“. Апелативният състав добавя, че щом като включените в заявката за марка на Общността стоки се различават от стоките, обхванати от разглежданите наименования за произход, е необходимо да се провери дали при използването във Франция на заявената фигуративна марка може да се злоупотреби или да се отслаби известността на споменатите наименования за произход. В това отношение апелативният състав уточнява, че с известността не може да се злоупотреби или същата да се отслаби, ако тя не съществува, и че Budvar не е представило никакво доказателство, че разглежданите наименования за произход са притежавали известност във Франция. Апелативният състав е счел, че подобна известност не може освен това да се презумира, и че Budvar не е успяло да докаже как с известността на наименованията за произход, ако се предположи, че тя съществува, можело да се злоупотреби или същата да бъде отслабена, ако на Anheuser-Busch е било разрешено да използва фигуративна марка, включваща думата „Budweiser“ за заявените стоки, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30.

Искания на страните

I — *Дело Т-57/04*

30 Budvar моли Първоинстанционния съд:

— да отмени решението на втори апелативен състав на СХВП от 3 декември 2003 г., прието по преписка № R 1024/2001-2,

— да отхвърли заявката за регистрация, подадена на 1 април 1996 г. от името на дружеството Anheuser-Busch за стоки от класовете 16, 21, 25 и 31,

— да изпрати решението на Първоинстанционния съд на СХВП,

— да осъди Anheuser-Busch да заплати съдебните разноски.

31 СХВП и Anheuser-Busch молят Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди Budvar да заплати съдебните разноски.

II — *Дело T-71/04*

32 Anheuser-Busch моли Първоинстанционния съд:

— да отмени решението на втори апелативен състав на СХВП от 3 декември 2003 г., прието по преписка № R 1000/2001-2, доколкото с него се отхвърля заявката за марка за стоките, попадащи в клас 32,

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

33 СХВП моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли изцяло жалбата,

— да осъди Anheuser-Busch да заплати съдебните разноски.

34 Budvar моли Първоинстанционния съд:

— да обяви подадената от Anheuser-Busch жалба за недопустима,

— при условията на евентуалност да потвърди обжалваното от Anheuser-Busch решение,

— да разпореди съобщаването на решението на Първоинстанционния съд на СХВП,

— да осъди Anheuser-Busch да заплати съдебните разноски.

От правна страна

I — *Дело Т-57/04*

35 В самото начало следва да се отбележи, че жалбата на Budvar пред Първоинстанционния съд има за цел да оспори решението, предмет на жалбата, доколкото с него се отхвърля възражението, основано на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, за стоките, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30.

36 Жалбата на Budvar пред Първоинстанционния съд няма за цел да оспори решението, предмет на жалбата, в частта му, с която се приема подадената пред апелативния състав жалба за недопустима за стоките, попадащи в клас 32.

37 Освен това следва да се констатира, че в рамките на жалбата си Budvar погрешно посочва клас 31, който не е свързан с разглежданата заявка за фигуративна марка.

А — *По допустимостта на второто искане на Budvar*

38 Следва да се отбележи, че с второто искане, което Budvar представя, целящо „да отхвърли заявката за регистрация, подадена на 1 април 1996 г. от името на дружеството Anheuser-Busch за стоки от класовете 16, 21, 25 и 31“, то се стреми по същество да поиска от Първоинстанционния съд да разпореди на СХВП да откаже регистрацията на заявената фигуративна марка (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 23 октомври 2002 г. по дело Institut für Lernsysteme/СХВП — Educational Services (ELS), Т-388/00, Recueil, стр. II-4301, точка 18 и Решение на Първоинстанционния съд от 9 март 2005 г. по дело Osotspa/СХВП — Distribution & Marketing (Hai), Т-33/03, Recueil, стр. II-763, точка 14).

39 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 63, параграф 6 от Регламент № 40/94 СХВП е длъжна да вземе необходимите мерки за изпълнение на решението на общностния съд. Щом като това е така, Първоинстанционният съд не е оправомощен да адресира разпореждане до СХВП (Решение на Първоинстанционния съд от 31 януари 2001 г. по дело Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld/СХВП (Giroform), T-331/99, Recueil, стр. II-433, точка 33, Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 2002 г. по дело Eurocool Logistik/СХВП (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, стр. II-683, точка 12 и Решение по дело ELS, посочено в точка 38 по-горе, точка 19).

40 От това следва, че второто искане на Budvar е недопустимо.

Б — *По съществото на спора*

41 Жалбата на Budvar почива на едно-единствено правно основание, изведено от нарушение на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

42 В самото начало Budvar припомня режима, който уреждал закрилата на наименованията за произход във френското право.

43 Budvar посочва по-конкретно, че предметът на наименованието за произход е да прикрепи към дадена стока географско наименование, което гарантира нейния произход и качества, за да защити едновременно потребителя и производителя на тази стока от присвояване. Този предмет оправдавал факта, че текстовете, уреждащи закрилата на наименованията за произход във Франция, се съдържат както в code de la propriété intellectuelle, така и в code rural, като и двата препращат към code de la consommation. Budvar подчертава също, че наименованието за произход е дефинирано с декрет, който очертава границите на географската област на производство и определя условията на това производство и одобрението на стоката.

44 Budvar уточнява впрочем, че наименованията за произход се ползват със статус, присъщ на обществения ред, и с абсолютна закрила, и че във френското право съществува предимство на наименованията за произход пред марките. То се изразявало посредством абсолютна забрана за заявяване на марка, която би накърнила едно наименование за произход, но също и посредством забрана да се използва всеки знак, който би накърнил това наименование за произход, възпроизвеждайки географското наименование, от което то е съставено. В това отношение Budvar подчертава, на първо място, че член L. 115-5 от code de la consommation предвижда, че „[к]онтролираното наименование за произход не може никога да се счита за притежаващо родов характер и да стане обществено достояние", на второ място, че наименованието за произход представлява по същността си посочване на стока, произхождаща от определено място, и на трето място, че наименованието за произход не би могло да бъде отменено, за разлика от марката, която не е била използвана.

45 От това Budvar прави извода, че регистрацията на марка никога не е възможна, когато може да накърни наименование за произход, защитено във Франция, независимо от стоките или услугите, за които е направена тази заявка за регистрация. Следователно наименование за произход не би могло да се ползва отново за никоя друга стока, независимо дали е идентична, подобна или различна.

46 Предвид тези съображения Budvar поддържа, че апелативният състав е допуснал две грешки.

47 В първата част от доводите си Budvar счита, че член L. 641-2 от code rural не е бил приложим и че апелативният състав е трябвало да се основе на членове L. 711-3 и L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle, за да прецени дали един знак, съставен от географското наименование на защитено наименование за произход, може да бъде регистриран като марка.

48 Във втората част от доводите си при условията на евентуалност Budvar счита, че при всяко положение апелативният състав е приложил погрешно член L. 641-2 от code rural.

49 Първоинстанционният съд отбелязва, че доводите на страните засягат поточно релевантността в дадения случай на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural.

1. По първата част от доводите, свързана с неприложимостта на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural

а) Доводи на страните

Доводи на Budvar

50 Като припомня формулировката на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, Budvar посочва, че не се оспорва, че френското право позволява на притежателя на наименование за произход да забрани както регистрацията, така и използването на по-късно регистрирана марка, по силата на разпоредбите на член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle и на член L. 641-2 от code rural.

51 В настоящия случай обаче била поискана регистрацията като марка на означението „Budweiser“, без да се обсъжда използването на подобна марка.

52 При това положение Budvar се позовава на членове L. 711-3 и L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle, които посочвали основанията, обосноваващи отказа на регистрация на марка.

53 Въз основа на член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle, който предвижда, че: „[з]а марка не може да се приеме знак, който накърнява по-ранни права, и по-конкретно [...] защитено наименование за произход", Budvar счита, че носителят на правото да използва едно наименование за произход може да постигне обявяване на недействителност и да забрани използването на марка, която го възпроизвежда или го ограничава.

54 Budvar уточнява и че наименованията за произход представляват по-ранни права, които са пречка за валидността на марката, без да е необходимо доказване на вероятност от объркване или на прилика между стоките, обратно на това, което се изисква за дружествените наименования или фирмите, за наименованията на търговски обекти или за търговските имена или още за по-ранните марки. По последната точка Budvar препраща към членове L. 716-1, L. 713-2 и L. 713-3 от code de la propriété intellectuelle. При това положение следвало въз основа на член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle да се приеме, че знак, възпроизвеждащ наименование за произход, не може да се приеме като марка, без да се вземе предвид както известността на споменатото наименование за произход, която съществувала по дефиниция, така и стоките, обхванати от заявената марка.

55 Budvar добавя впрочем, че регистрацията на една марка може да бъде отказана и поради това, че накърнява обществения ред, както допуска член L. 711-3, буква b) от code de la propriété intellectuelle, който гласи, че: „[з]а марка или елемент от марка не може да се приеме знак, който [...] противоречи на обществения ред или на добрите нрави или чието използване е забранено от закона". Според Budvar, след като по-рано е бил доказан характерът, присъщ на обществения ред, на едно наименование за произход, всяка заявка за регистрация на марка, която накърнява наименование за произход, трябва да бъде отказана на това основание. Budvar препраща по-специално към

решение, постановено от cour d'appel de Paris [апелативен съд, Париж] на 15 февруари 1990 г., в което той приел, че обществеият ред трябва да се разбира като обхващащ императивните предписания на икономическото законодателство, по-конкретно тези, които са насочени към закрила на потребителя, и към решение на френския Cour de cassation [касационен съд] от 26 октомври 1993 г., установяващо закрила по съображения за обществен ред за наименованията „Fourme d'Ambert" и „Fourme de Montbrison".

56 На последно място Budvar посочва, че член L. 711-3, буква c) от code de la propriété intellectuelle забранява и регистрацията на всеки заблуждаващ знак, като посочва за тази цел, че: „[з]а марка или елемент от марка не може да се приеме знак, който [...] е от естество да заблуди хората, по-конкретно относно естеството, качеството или географския произход на стоката или услугата". Така според Budvar предлагането на стоки, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30, под наименованието „Budweiser", което притежава добра репутация за определен брой стоки, включително бира, въвеждало хората в заблуждение или можело да ги измами по отношение на качествата на тази стока, и по-конкретно свързаните с нейното място на производство.

57 Член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, възпроизведен в член L. 115-5 от code de la consommation, напротив, нямал за цел да забрани регистрацията на марка, противоречаща на наименование за произход, а забранявал само използването на географското наименование, от което е съставено изцяло или отчасти едно наименование за произход. Според Budvar разпоредбите на code de la propriété intellectuelle нямат същата цел като разпоредбите на code de la consommation. Първите били свързани с придобиване на знаци в областта на интелектуалната собственост, докато вторите се отнасяли пряко към закрилата на потребителя.

58 В резултат на това, за да се прецени дали знак, съставен от географското название на защитено наименование, може да бъде приет като марка, следвало да се вземат предвид членове L. 711-3 и L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle, а не член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, както е направил апелативният състав.

59 Budvar посочва освен това в писмо от 24 август 2005 г., изпратено в отговор на поставен от Първоинстанционния съд въпрос, че за да основе своето възражение пред отделите на СХВП, и по-специално пред апелативния състав, се е позовало на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural. Budvar обаче поддържа, че занапред има право да се позовава пред Първоинстанционния съд на неприложимостта на тази разпоредба към настоящия случай. В това отношение Budvar счита, на първо място, че не променя предмета на спора, доколкото той бил определен от възражението, направено срещу регистрацията на заявената фигуративна марка. На второ място Budvar посочва, че позоваването на членове L. 711-3 и L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle не представлявало вземане предвид на нови фактически обстоятелства, щом като на тези членове се основавала жалбата пред Първоинстанционния съд. Що се отнася по-специално до член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle, Budvar уточнява, че е изтъкнало тази разпоредба пред отделите на СХВП. На последно място, като се позовава на Решение на Първоинстанционния съд от 20 април 2005 г. по дело Atomic Austria/СХВП — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), (Т-318/03, Recueil, стр. II-1319), Budvar по същество счита, че СХВП е трябвало служебно да се осведоми за националното право на засегнатата държава-членка.

Доводи на СХВП

60 Преди да отговори на първата част от изложените от Budvar доводи, СХВП дава свое тълкуване на текста на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, и в частност на установените от него условия.

61 На първо място СХВП подчертава, че по-ранното право трябва да се основава на използване с по-голямо значение от местното. В това отношение СХВП посочва, че извършените по Лисабонската спогодба регистрации представляват по-ранни права, които попадат в приложното поле на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. СХВП впрочем уточнява, че доказателството за използването на по-ранните права във Франция е било представено в настоящия случай от Budvar.

62 На второ място СХВП счита, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 е приложим към нерегистрирани марки и към подобни по-ранни знаци, които се използват в процеса на търговия за обозначаване на стоки или услуги, или на търговската дейност на притежателя на правото. Географският произход бил свързан с търговската дейност фактор, доколкото ставало дума за ключов елемент, който определя избора и покупката на въпросните стоки. СХВП препраща по този въпрос към Решение на Съда от 20 май 2003 г. по дело Consorzio del Prosciutto di Parma et Salumificio S. Rita (C-108/01, Recueil, стр. I-5121).

63 На трето място СХВП отбелязва, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 изисква възразяващият да е „притежател [...] на нерегистрирана марка или на друг знак, използван/а в процеса на търговия". СХВП уточнява по този въпрос, че в някои правни системи географските указания не са търговски знаци, тъй като на лицата, които имат право да ги използват, не се предоставя никакво лично право. Други правни системи, напротив, предоставяли на физическите лица или на обединенията изключително право върху географското указание, включващо правото да забранят използването на по-късно регистрирана марка. В последния случай, към който според СХВП спада френското право, приложимо по настоящото дело, правото, изведено от географското указание, се включва в приложното поле на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

64 Освен това, позовавайки се на член 5, параграф 1 от Лисабонската спогодба, СХВП отбелязва, че макар наименованията за произход да се регистрират по молба на компетентните администрации, това става от името на физически или юридически лица, публични или частни. Наред с това член 8 от Лисабонската спогодба предвиждал, че необходимите за осигуряване на закрилата на наименованията за произход съдебни преследвания можели да бъдат упражнени съгласно националното законодателство, по инициатива на компетентната администрация или по искане на прокурора, или от всяка заинтересувана страна. Според СХВП изключителното право на използване на защитено наименование, допълнено от правото да се заведе иск срещу неправилното му използване, е достатъчно, за да бъде квалифицирано като право на притежателя или поне като право, равностойно на това на притежател по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. Този извод се потвърждавал при прочита на член 5, параграф 3 от Лисабонската спогодба.

65 На четвърто място СХВП посочва, че разглежданото право трябва да бъде защитено съобразно националното законодателство преди датата на подаване на оспорваната заявка за марка. В случая СХВП подчертава, че засегнатите наименования за произход били регистрирани на 22 ноември 1967 г., и че тяхната закрила във Франция е започнала от датата на тази регистрация. Следователно разглежданите права били по-ранни от датата на подаване на оспорваната заявка за марка.

66 На пето място СХВП се съсредоточава върху условието, съгласно което по-ранното право трябва да оправомощава своя притежател да забрани, на основание на приложимото национално законодателство, използването на марката, срещу която е подадено възражение.

67 На този етап СХВП отговаря по-конкретно на първата част от представените от Budvar доводи, свързани с приложимото френско право.

68 Според СХВП е безспорно, че френското право съдържа няколко разпоредби относно конфликтите между наименования за произход и по-късно регистрирани знаци.

69 Като припомня формулировката на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, СХВП отбелязва, че тази разпоредба е спомената и възпроизведена в член L. 115-5 от code de la consommation.

70 Колкото до доводите на Budvar, изтъкващи факта, че приложимите разпоредби са членове L. 711-3, букви b) и c) и L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle, а не член L. 641-2 от code rural, обратно на това, което е решил апелативният състав, СХВП уточнява, че в случай, свързан с член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, следва да се прилага националното законодателство по същия начин, по който би го направила една национална юрисдикция. В това отношение националната съдебна практика имала особена сила, която обвързвала СХВП.

71 СХВП отбелязва, че представените от Budvar в хода на процедурата по възражение или пред Първоинстанционния съд национални съдебни решения, които засягат конфликти между наименования за произход и по-късно регистрирани марки, прилагат по-скоро член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, отколкото член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle. Това доказвало, че член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle или всяка друга възпроизведена в този кодекс разпоредба е неприложима.

72 Като анализира по-точно член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle, СХВП се противопоставя на извода на Budvar, според което закрилата, предоставяна от наименованията за произход срещу по-късно регистрирани марки, била абсолютна и безусловна. На това основание СХВП отбелязва, че член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle се отнася до забраната да се регистрира знак, който влиза в конфликт с наименование за произход, а не до забраната да се използва такъв знак. Щом като член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 изисква изрично националното законодателство да предоставя „право [...] да забрани използването на една по-късно регистрирана марка“, а не нейното регистриране, от това СХВП прави извода, че член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle не е приложим.

73 Дори да се приеме, че правото да се забрани регистрацията включва и правото да се забрани използването на по-късно регистрирана марка, условията за това да е налице „накърняване“ на наименование за произход, по смисъла на член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle, трябвало да се вземат предвид.

74 СХВП отбелязва, както посочва Budvar, че code de la propriété intellectuelle запазва мълчание относно понятието за „накърняване“, когато става въпрос за наименованията за произход, като същевременно е по-експлицитен по отношение на по-ранните марки, фирмите или търговските имена. Според СХВП това не било изненадващо, доколкото обхватът на закрилата на наименованията за произход бил специално дефиниран в член L. 641-2, четвърта алинея от code rural. При това положение понятието за „накърняване“ следвало да се тълкува в светлината на последната разпоредба.

75 От всички тези съображения следвало, че член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle не би могъл да добави или да отнеме от правното съдържание на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural. Последната разпоредба била единствената приложима норма за определяне на обхвата на закрилата, призната на наименованията за произход срещу използването на по-късно регистрирани знаци, по-конкретно на марки.

76 Що се отнася до позоваването от страна на Budvar на член L. 711-3, букви b) и c) от code de la propriété intellectuelle, СХВП счита, че тази разпоредба не е релевантна, тъй като тя се отнася до абсолютните основания за отказ, а именно забраната на знаците, които противоречат на обществения ред или могат да заблудят хората, по-конкретно относно естеството, качеството или географския произход на стоката или услугата. Тази разпоредба съответствала на член 7, параграф 1, букви е) и ж) от Регламент № 40/94. Като се позовава на Решение на Първоинстанционния съд от 9 април 2003 г. по дело Durferrit/СХВП — Kolene (NU-TRIDE) (Т-224/01, Recueil, стр. II-1589), СХВП уточнява, че във всеки случай националните или общностни разпоредби относно абсолютните основания за отказ не могат да се изтъкват в процедурите по възражения пред СХВП.

77 Освен това СХВП посочва в писмо от 9 август 2005 г., изпратено в отговор на поставен от Първоинстанционния съд въпрос, че Budvar не можело в конкретния случай да се позовава на неприложимостта на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, след като е поддържало пред отделите на СХВП, че тази разпоредба е основание на разглежданото възражение.

Доводи на Anheuser-Busch

78 Anheuser-Busch припомня на първо място, че в рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 и що се отнася до обсъжданото национално

законодателство, приложимите правни разпоредби, съдебната практика и доктрината са част от фактическите обстоятелства. Съгласно член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94 тези елементи трябвало да бъдат представени и доказани от възразяващия. В настоящия случай Budvar не било представило логично обяснение на приложимото право, а още по-малко — доказателства в подкрепа на своето становище.

79 Що се отнася до приложимите разпоредби на френското право, Anheuser-Busch счита, че представените от Budvar в хода на различните производства доказателства са били противоречиви и неясни. Възражението пред СХВП било основано главно на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural. Щом като апелативният състав отхвърлил възражението на това основание, Budvar променило становището си и за първи път изтъкнало, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural бил неприложим (поддържайки, че е трябвало да се приложат членове L. 711-3 и L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle). Според Anheuser-Busch тази промяна в становището и противоречивото представяне на правната уредба във Франция сами по себе си обосновават отхвърлянето на настоящата жалба. По-специално, Anheuser-Busch поддържа, че Budvar не може да променя правното основание на този етап от производството и че представените в това отношение доводи пред Първоинстанционния съд не би трябвало да се вземат предвид. Това съответствало на практиката на Първоинстанционния съд в тази област (Решение на Първоинстанционния съд от 3 юли 2003 г. по дело Alejandro/СХВП — Anheuser-Busch (BUDMEN), T-129/01, Recueil, стр. II-2251, точка 67 и Решение на Първоинстанционния съд от 18 февруари 2004 г. по дело Koubi/СХВП — Flabesa (CONFORFLEX), T-10/03, Recueil, стр. II-719, точка 52).

80 Anheuser-Busch поддържа освен това, че е приложим член L. 641-2, четвърта алинея от code rural. Anheuser-Busch подчертава, че самото Budvar е посочило, че член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle „забранява подаването на заявка за регистрация като марка на знак, който би накърнил наименование за произход", докато, от друга страна, член L. 641-2, четвърта алинея от code rural „забранява единствено използването на географското наименование, от което е съставено изцяло или отчасти наименование за произход". С други думи, член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle бил свързан с регистрирането на френските марки, докато член L. 641-2, четвърта алинея от code rural

визирал използването на по-късно регистрирана марка. При това положение, предвид факта, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 засяга „правото [на притежателя] да забрани използването на една по-късно регистрирана марка", от него Anheuser-Busch прави извода, че е приложим само член L. 641-2, четвърта алинея от code rural.

81 Впрочем дори да се приеме, че доводите на Budvar относно член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle са допустими и трябва да бъдат анализирани, Anheuser-Busch счита, че те са неоснователни.

82 Anheuser-Busch подчертава по-специално, че член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle не определя обхвата на закрилата на всички споменати в него по-ранни права. Като посочва, че тези по-ранни права препятстват регистрацията на марка, ако тя ги накърнява, член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle предпоставял по-скоро, че обхватът на закрилата е определен и регламентиран другаде. Ако тълкуването на Budvar бе правилно, други по-ранни права — като по-рано придобити много известни марки, авторски права, права на интелектуална собственост или лични права — биха се ползвали от „абсолютна закрила" по отношение на по-късно регистрирани марки, независимо от други условия, като например приликата между разглежданите права.

83 Същинският въпрос относно член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle бил дали е имало или не накърняване на по-ранни права. Отговорът можел да се даде само като се държи сметка за специалните правила, приложими към тези права. В това отношение Anheuser-Busch отбелязва, че самият code de la propriété intellectuelle изрично се позовава на code rural. По-специално от том VII, дял II от code de la propriété intellectuelle, който засяга „наименованията за произход", се състои от един-единствен член (L. 721-1), който посочва, че „[п]равилата относно определянето на наименованията за произход се съдържат в член L. 115-1 от code de la consommation". Приложимите разпоредби за закрилата на наименованията за произход следователно трябвало да бъдат тези на code de la consommation, който на свой ред се позовава на code rural. По този начин Anheuser-Busch се противопоставя на поддържаната от Budvar позиция, според която знак, възпроизвеждащ наименование за произход, не можел да бъде регистриран

като марка при каквито и да е обстоятелства. Според Anheuser-Busch наименованието за произход се ползвало от закрила за конкретна стока. Щом като разглежданите по настоящите дела стоки не били сходни, използването на един и същ израз за тях не можело да накърни наименованията за произход, освен при особени обстоятелства. Подобни обстоятелства били предвидени само в член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, а не в член L. 711-4 от code de la propriété intellectuelle. Последната разпоредба следователно не била приложима за определяне дали френското законодателство предоставя на Budvar право съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

84 Anheuser-Busch изтъква освен това, че за първи път за шестте години, през които продължава производството, Budvar твърди, че има нарушение на член L. 711-3, буква b) и c) от code de la propriété intellectuelle. Anheuser-Busch не счита за необходимо да отговаря на тези доводи, които били недопустими и неприложими. Тези твърдения били закъснели и във всеки случай неподкрепени с факти или доказателства. Anheuser-Busch подчертава също, че настоящите дела са резултат от възражения, засягащи относителни основания за отказ. Член L. 711-3 от code de la propriété intellectuelle обаче бил свързан с абсолютните основания за отказ на регистрация на марка и освен това той се прилагал само за заявки за регистрация на марка, подадени във Франция.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

85 Следва да се отбележи, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 позволява да се направи възражение срещу заявка за марка на Общността на основата на знак, различен от по-рано регистрирана марка, като последната хипотеза е предвидена в член 8, параграфи 1—3 и 5.

86 Съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 този знак трябва да е използван в процеса на търговия и да има по-голямо значение от местното. Според правото на държавата-членка, приложимо към този знак, произтича-

щите от него права трябва да са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Общността или на приоритетната дата, претендирана за подаване на заявката за регистриране на марка на Общността. Отново според правото на държавата-членка, приложимо към този знак, последният трябва да предоставя на притежателя си правото да забрани използването на по-късно регистрирана марка.

87 Първоинстанционният съд е сезиран от Budvar с въпрос, засягащ последното условие, установено от член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, т.е. дали в случая е имало достатъчно доказателства, че изтъкнатите наименования за произход предоставят правото, на основание на приложимото френско право, да се забрани използването на по-късно регистрирана марка.

88 С оглед на факта, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 се намира в частта, посветена на относителните основания за отказ, и предвид член 74 от същия регламент, тежестта за доказване, че разглежданият знак предоставя правото да се забрани използването на по-късно регистрирана марка, се носи от възразяващия пред СХВП.

89 В този контекст следва да се отчита по-конкретно изтъкнатата национална уредба и съдебните решения, постановени във въпросната държава-членка. На това основание възразяващият трябва да докаже, че разглежданият знак попада в приложното поле на посоченото право на държавата-членка и че той би позволил да се забрани използването на по-късно регистрирана марка. Следва да се подчертае, че в контекста на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 доказателствата на възразяващия трябва да се разглеждат с оглед на марката на Общността, чиято регистрация е заявена.

90 Апелативният състав, след като припомня текста на член 1, параграфи 1 и 2, на член 2, параграф 1, на член 3, на член 5, параграф 1 и на член 8 от Лисабонската спогодба (точки 41—45 от обжалваното решение), приема, че „[н]аименованията за произход, регистрирани по Лисабонската спогодба, се ползват във Франция от закрилата, предоставена от член L. 641-2 от code rural“ (точка 46 от обжалваното решение).

91 Следва да се отбележи, че разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural са възпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation.

92 Необходимо е също да се подчертае, че разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, възпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, са били изтъкнати от Budvar пред отделите на СХВП, по-специално в рамките на жалбата, подадена пред апелативния състав.

93 Budvar посочва, за първи път пред Първоинстанционния съд, факта, че член L. 641-2 от code rural е неприложим в конкретния случай и че апелативният състав е трябвало да се позове на член L. 711-3, букви b) и c), и на член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle.

94 В самото начало следва да се подчертае, че пред отделите на СХВП Budvar се позовава освен на член L. 641-2 от code rural и на някои членове от code de la propriété intellectuelle. Впрочем що се отнася по-специално до член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle, следва да се отбележи, че тази разпоредба се отнася до „защитените" наименования за произход. Поради това жалбоподателят основателно поставя въпроса за мястото на член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle във френското право и за възможната връзка между тази разпоредба и член L. 641-2 от code rural. Поради тези причини Първоинстанционният съд приема, че Budvar има право да оспори направеното от апелативния състав прилагане на член L. 641-2 от code rural в конкретния случай и невземането предвид по-специално на член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle.

95 По съществото на спора следва да се отбележи, на първо място, че Budvar изхожда от правната предпоставка, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural не бил приложим, доколкото тази разпоредба се отнася до забраната да се

използва географско наименование, от което е съставено наименование за произход, а не до забраната за регистрация на марка. Доводите на Budvar трябва да се разбират в смисъл, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural не бил приложим в процедура относно регистрацията на марка на Общността. В това отношение е достатъчно да се констатира, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 предвижда, че според приложимото национално право разглежданият знак трябва да предоставя на притежателя си правото да забрани „използването" на по-късно регистрирана марка. Член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не изисква според приложимото национално право разглежданият знак да дава право на притежателя си да забрани „регистрацията на марка". Следователно предпоставката на Budvar е необоснована. При това положение вземането предвид на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural не може да бъде изключено на това основание.

96 На второ място следва да се констатира, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural предвижда хипотезите, в които по-късно регистриран знак използва пряко или непряко географското наименование, от което е съставено наименование за произход.

97 Член 2 от Лисабонската спогодба, по който разглежданите наименования са регистрирани като наименования за произход, предвижда, че наименованието за произход по смисъла на тази спогодба представлява „географското наименование" на страна, област или местност, което служи за означаване на една стока, която произхожда оттам и чиито качества или свойства се дължат изключително или основно на географската среда, включваща природните и човешките фактори.

98 В дадения случай е безспорно, че заявената за регистрация фигуративна марка използва пряко географско наименование, от което е съставено наименование за произход по смисъла на член 2 от Лисабонската спогодба.

99 На трето място следва да се отбележи, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural се намира в дял IV относно разработването на земеделските или

хранителни стоки и в глава 1, озаглавена „Наименования за произход“. В членове L. 641-1-1—L. 641-4 от code rural е поставена рамката на процедурата за признаване на наименованията за произход, като член L. 641-2, четвърта алинея уточнява обхвата на закрилата, предоставена на наименованията за произход в случаите, в които се използва географското наименование, от което са съставени, или всяко друго напомнящо за него упоменаване. Следва да се отбележи, че закрилата на наименованията за произход, географските указания и сертификатите за специфичен характер, регистрирани на общностно равнище, е възпроизведена в членове L. 642-1—L. 642-4 от code rural.

100 Колкото до член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, който възпроизвежда разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, той е включен в раздел, озаглавен „Наименования за произход“, който от своя страна се намира в глава, свързана с разработването на стоките и услугите, и в дял, засягащ информирането на потребителите. В член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation се припомня процедурата за предоставяне на контролирано наименование за произход, както е определена в член L. 641-2 от code rural, както и обхватът на закрилата, предоставена на наименованията за произход на основание на четвърта алинея от тази разпоредба, когато се използва географското наименование, от което са съставени, или всяко друго напомнящо за него упоменаване.

101 От това следва, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, както и член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, който го възпроизвежда, са специални разпоредби, които определят обхвата на закрилата на наименованията за произход във френското право, когато се използва географското наименование, от което са съставени, или всяко друго напомнящо за него упоменаване.

102 Предвидените в член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle разпоредби, както и останалите изтъкнати от Budvar разпоредби от този кодекс, са включени от своя страна в дял 1 относно фабричните и търговските марки или марките за услуги, и в глава 1, озаглавена „Съставни елементи на марката“.

103 В това отношение следва да се отбележи най-напред, че изтъкнатите от Budvar разпоредби на code de la propriété intellectuelle, за разлика от горепосочените разпоредби на code rural и code de la consommation, не се намират в специална част от кодекса, свързана с наименованията за произход.

104 На следващо място е необходимо да се посочи, че изтъкнатите от Budvar разпоредби на code de la propriété intellectuelle визират условията за регистриране на марките по френското право, а не условията за тяхното използване по смисъла на член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94.

105 По-нататък, що се отнася по-специално до член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle, в него се уточнява, че „[з]а марка не може да се приеме знак, който накърнява ... защитено наименование за произход“. За да се определи до каква степен едно наименование за произход е „защитено“, а при необходимост и дали даден знак го „накърнява“, трябва да се имат предвид по-специално разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, въпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, когато, както е в конкретния случай, географското наименование, от което е съставено споменатото наименование за произход, е използвано от марката, за която е подадена заявка.

106 На четвърто място следва да се подчертае, че към момента на приемане на обжалваното решение единственото френско съдебно решение, което засяга, както в дадения случай, използването относно стока, която не е подобна, на географско наименование, от което е съставено наименование за произход, регистрирано в трета страна и защитено по Лисабонската спогодба, и което е било постановено след въвеждането през 1990 г. на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural във френското право, е едно решение на cour d'appel de Paris [апелативен съд, Париж] от 17 май 2000 г., което въвежда кубинските наименования за произход Habana и Habanos за означаване на пури и тютюн, на листа или преработен, както и изработените с този тютюн стоки (наричано по-нататък „решение на cour d'appel de Paris Habana“). Budvar се позовава на това решение пред отделите на СХВП.

107 Това дело поставя под въпрос марката Havana, регистрирана и използвана във Франция, по-конкретно за парфюм.

108 В това решение cour d'appel de Paris най-напред анализира условията, установени от член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, който възпроизвежда разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, за да стигне до извода, че „рискът от злоупотреба с известността на наименованието за произход Habana е [бил] реален и поради това достатъчно съществен".

109 На второ място, в частта, озаглавена „Относно мерките за предприемане", cour d'appel de Paris приема, че посредством прилагането по-конкретно на член L. 711-4, буква d) от code de la propriété intellectuelle жалбоподателят „имал основание да иска отмяната на марката Havana, регистрирана във Франция".

110 Освен това, без да се основава на разпоредбите на code de la propriété intellectuelle, cour d'appel de Paris уточнява, че жалбоподателят „също имал основание да иска да се забрани на [въпросните] дружества да използват наименованието „havana" за означаване на всички козметични стоки от [техните] гам[и]". Предвид употребените от cour d'appel de Paris изрази, забраната да се използва наименованието „havana" се основава на разпоредбите на член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, които възпроизвеждат тези на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural.

111 От това следва, че cour d'appel de Paris по това дело е анализирал условията, определени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, който възпроизвежда разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, за да определи закрилата, от която могат да се ползват по френското право въпросните наименования за произход, регистрирани по Лисабонската спогодба.

112 От това следва и че чрез прилагане на горепосочените разпоредби от code de la consommation, които възпроизвеждат тези от code rural, cour d'appel de Paris е могъл да забрани използването на географското наименование, от което са съставени въпросните наименования за произход за съответните стоки, и следователно използването на оспорваната марка. Следователно прилагането на разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, възпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, може да предостави правото да се забрани „използването" на по-късно регистрирана марка по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

113 Следва да се отбележи, че възприетият в решението Habana подход вече е бил прилаган от cour d'appel de Paris в рамките на закрилата на наименованията за произход, регистрирани по френското право, в решение от 15 декември 1993 г. относно закрилата на контролираното наименование за произход Champagne. Това решение, на което Budvar също се позовава пред отделите на СХВП, засяга регистрирана във Франция марка за парфюм, съдържаща географско наименование, от което се състои споменатото наименование за произход. По това дело cour d'appel de Paris първо прилага член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, който възпроизвежда разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, преди да се произнесе по приложението на разпоредбите на code de la propriété intellectuelle.

114 Като се отчитат всички тези елементи, следва да се направи изводът, че апелативният състав не е допуснал грешка, като е взел предвид разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, които са възпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation.

115 При това положение първата част от единственото изтъкнато от Budvar правно основание трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

2. По втората част, при условията на евентуалност, свързана с погрешното прилагане от апелативния състав на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural

а) Доводи на страните

Доводи на Budvar

116 Ако Първоинстанционният съд е трябвало да приеме, че една заявка за регистрация като марка на географско наименование, от което е съставено наименование за произход, представлява използване на географско наименование по смисъла на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, Budvar иска от Първоинстанционния съд във всеки случай да установи, че в обжалваното решение апелативният състав е приложил погрешно този член и разпоредбите на Лисабонската спогодба.

117 Budvar посочва най-напред, че апелативният състав правилно е приел следното:

„Не може да се отрече, че френските наименования за произход са защитени във Франция само ако тяхната известност е била надлежно установена. Член L. 641-2 от code rural гласи, че земеделските, горските и хранителните продукти могат да се ползват от наименование за произход, ако наред с другите условия притежават надлежно установена известност“ (точка 50 от обжалваното решение).

118 Budvar добавя, че апелативният състав въпреки това е преценил, че може да уточни следното:

„Това условие обаче не се прилага за чуждестранните наименования за произход, защитени във Франция по Лисабонската спогодба. От член 5,

параграф 1 от спогодбата ясно следва, [...] че наименованията за произход, защитени в страната на произхода, получават закрила в другите страни от Специалния съюз при обикновено поискване от компетентните органи на страната на произхода“ (точка 50 от обжалваното решение).

119 Според Budvar последното твърдение не е основателно.

120 Budvar посочва на първо място, че всички страни, подписали Лисабонската спогодба, имат подобна уредба относно получаването на наименованията за произход. В това отношение член 2 от Лисабонската спогодба съдържал определение за наименованието за произход, което важало във всички страни, подписали спогодбата.

121 При това положение всички страни, подписали Лисабонската спогодба, изисквали установяването на доказана известност за предоставяне на наименование за произход. Тази точка не се поставя под въпрос в обжалваното решение.

122 Budvar добавя, че известността на географските наименования „Budweiser“ за означаване на бира непременно е била доказана в Чешката република, за да се получат засегнатите наименования за произход. Budvar припомня в това отношение, че въпросните наименования за произход са били регистрирани на 22 ноември 1967 г. от СОИС.

123 Освен това в изпълнение на член 1, втора алинея от Лисабонската спогодба френската държава била признала и декларирала като допустими за закрила наименованията за произход, включващи географското наименование „Budweiser“ на френска територия в декрет № 70-65 от 9 януари 1970 г., публикуван в *Journal officiel de la République française* на 23 януари 1970 г. Budvar уточнява, че срещу този декрет не е била подавана жалба пред Conseil d'État [Държавен съвет].

124 Според Budvar разглежданите наименования за произход следователно се ползват със закрила във Франция само по силата на Лисабонската спогодба, и по-конкретно на член 1, втора алинея от нея.

125 Така наименование за произход, възникнало в страна, която е подписала Лисабонската спогодба, било защитено на френска територия по същия начин като националните наименования за произход, без да е необходимо да се доказва, че то действително се ползва с известност. Следователно в обжалваното решение погрешно се приемало, че „не може да се презумира, че наименованията за произход [...], които са защитени във Франция по Лисабонската спогодба, притежават известност във Франция“ (точка 50 от обжалваното решение).

126 Budvar добавя, че апелативният състав също така погрешно прилага член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, постановявайки следното:

„Когато наименование за произход [...] е защитено във Франция по Лисабонската спогодба, то се ползва от закрила по отношение на стоки, които не са подобни, единствено ако се представи доказателство, че притежава известност във Франция и че при неговото използване за стоки, които не са подобни, би могло да се злоупотреби или да се отслаби тази известност.

[...]

В дадения случай [Budvar] не само не е успял да представи доказателство, че наименованията за произход притежават известност във Франция, но и да докаже как с известността на наименованията за произход, дори да се

предположи, че тя съществува, би могло да се злоупотреби или същата да бъде отслабена, в случай че на [Anheuser-Busch] бъде позволено да използва фигуративна марка, съдържаща израза „Budweiser“ за стоките, за които е направена заявка, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30.“ (Точки 51 и 53 от обжалваното решение.)

127 Budvar привлича вниманието на Първоинстанционния съд към факта, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, както е възпроизведен в code de la consommation, засяга използването на географското наименование, от което е съставено изцяло или отчасти едно наименование за произход. Той не визирал наименованието за произход, а споменатото в него географско наименование. От това следвало да се изведе, че възпроизвеждането на географското наименование, от което е съставено наименованието за произход, е забранено, независимо дали стоките са идентични, подобни или различни. Този извод бил логичен, щом като географското наименование било съществения и определящ елемент от всяко наименование за произход. Използването единствено на географското наименование било от естество да напомня непременно за стоката, означена с наименованието за произход.

128 В настоящия случай Anheuser-Busch било поискало регистрирането на марка, която се изразява във възпроизвеждане единствено на географското наименование „Budweiser“, без да го претопява в съвкупност, която би могла да предизвика загуба на качеството му на наименование за произход. Следователно не трябвало да се прилага предвиденото в член L. 641-2, четвърта алинея от code rural изключение и да се проверява дали заявката за регистрация на фигуративна марка, която се изразява в географското наименование „Budweiser“, е от естество да предизвика отслабване на присъщата на всяко наименование за произход известност или злоупотреба с нея.

129 Впрочем, до голяма степен като второстепенно съображение, Budvar счита, че с известността, която е присъща на засегнатите наименования за произход, може да се злоупотреби или същата да бъде отслабена от регистрирането на разглежданата марка. Budvar уточнява в това отношение, че няма френски текст, който да изисква тази присъща известност да е особено голяма, за да

може закрилата ѝ да се простира върху различни стоки. Би могло най-много да се изисква доказателство, че тази присъща известност може да бъде отслабена и банализирана от регистрирането на марка, която възпроизвежда географското си наименование.

130 Budvar посочва, че заявката за регистрация на разглежданата марка изхожда от дружество пивовар, т.е. от пряк конкурент. Budvar изтъква впрочем, че една от заявките за регистрация на Anheuser-Busch е подадена за бира (която е предмет на съединеното дело T-71/04). Освен това Budvar изтъква, че един от елементите на заявената фигуративна марка е мотото „king of beers". При това положение заявената марка незабавно се свързва с бирата. Във всеки случай към датата на заявката за регистрация Anheuser-Busch, в качеството си на професионалист в областта на пивоварството, е трябвало непременно да познава известността на претендираните наименования за произход поне на чешка територия.

131 Следователно условията, при които е направена заявката за регистрация на марката, разкривали не само очевидно намерение за накърняване на известността на разглежданите наименования за произход, като те се отслабят и като се разруши тяхната неповторимост посредством банализирането на наименованието „Budweiser", но и опит за обсебване на тези наименования за произход. Фактът, че Anheuser-Busch е важен пивовар, разкривал паразитното му и нелоялно намерение, както и целта за отслабване и банализиране на наименованията за произход. Budvar отбелязва, че делата, по които са постановени решенията на cour d'appel de Paris от 15 декември 1993 г. (Champagne) и от 17 май 2000 г. (Habana, посочено в точка 106 по-горе), се отнасяли до предприятия, които не са конкуренти. В тези дела е била установена злоупотреба с известността на засегнатите наименования за произход.

132 В допълнение следвало да се вземат предвид миналите правни отношения на противопоставяне между Budvar и Anheuser-Busch. Спорът между тези страни започнал преди повече от век. Budvar посочва, че през 1894 г. г-н Adolphus Busch действително декларирал, че се е вдъхновил от превъзходството на бирата, произвеждана в Budweis, Чехословакия, за да усъвършенства бирата „Budweiser", произвеждана по чешкия метод в Сейнт Луис (Мисури), седалище на дружеството Anheuser-Busch.

133 От това Budvar прави извода, че по този начин рискът от накърняване на известността на наименованията за произход е достатъчно съществен и трябва да мотивира Първоинстанционния съд да откаже регистрацията на разглежданите марки.

Доводи на СХВП

134 СХВП отговаря на доводите на Budvar в рамките на своя анализ на предвиденото от член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 условие по-ранното право да предоставя на своя притежател, съгласно приложимото национално законодателство, правото да забрани използването на марката, срещу която е подадено възражение.

135 След като заключава в рамките на първата част от доводите по единственото правно основание, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural е приложим, СХВП анализира обхвата на закрилата на наименованията за произход по тази разпоредба.

136 На този етап СХВП прави разграничение между необходимостта да се докаже известността на наименованието за произход и риска от злоупотреба с известността или нейното отслабване.

— По необходимостта от доказване на известността на наименованието за произход

137 СХВП изтъква, че Лисабонската спогодба изисква всяка договаряща страна да предостави закрила на регистрираните наименования. Минималното ниво на тази закрила според СХВП е предвиденото от Лисабонската спогодба.

138 В това отношение СХВП припомня, че член 3 от Лисабонската спогодба предвижда, че: „[з]акрилата ще се осигури срещу всеки опит за присвояване или имитация, дори ако истинският произход на стоката е означен или ако наименованието е използвано в превод или придружено от изрази като „род“, „тип“, „начин“, „имитация“ или подобни“.

139 Според СХВП минималната изисквана закрила се простира само до стоките, за които е направена регистрация, и до стоките, които попадали в същия клас (в дадения случай бирата). Лисабонската спогодба не изисквала предоставяне на закрила извън тази категория стоки.

140 Това не означавало обаче, че наименование за произход не може да се ползва от по-разгърната закрила съгласно националното законодателство на страната, в която се прилага придобитото право.

141 Припомняйки текста на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, СХВП преценява, че предоставената от тази разпоредба закрила има две нива.

142 Най-напред, член L. 641-2, четвърта алинея от code rural предвиждал минимална закрила, която покривала използването на идентично наименование или на наименование, което може да напомни на наименование за произход във връзка с подобни стоки. Тази закрила била безусловна и можела да бъде изтъквана за всички наименования за произход, национални или чуждестранни, като единствените елементи, които следвало да се докажат, били възможността знаците да напомнят един за друг, както и приликата между стоките.

143 На следващо място, член L. 641-2, четвърта алинея от code rural предвиждал по-разгърната закрила на националните или чуждестранни наименования за произход, която обхващала използването на идентично наименование или на наименование, което може да напомни на наименованието за произход за стоки, които не са подобни. Тази закрила се обуславяла от доказването, че наименованието за произход притежава известност и че с нея може да се злоупотреби или да бъде отслабена.

144 Този риск трябвало да бъде оценяван по отношение на френските потребители. По същия начин трябвало да се докаже, че известността на наименованието за произход е позната на френските потребители. Не можело да има риск от злоупотреба с известност или от отслабването ѝ, при липсата на известност.

145 Щом като това е така, апелативният състав не бил допуснал грешка, като заключил, че „не може да се презумира, че чуждестранните наименования за произход, които са защитени във Франция по Лисабонската спогодба, притежават известност във Франция“ (точка 50 от обжалваното решение).

146 При тези условия Budvar бил посочил погрешно, че наименованието за произход по дефиниция притежава известност или е добре познато. Объркването на Budvar произтичало от факта, че понятието за „известност на стоката“, която се изисква от член 2, параграф 2 от Лисабонската спогодба за регистрация в страната на произхода, не се разширява автоматично до другите страни членки, в които се търси закрилата. При това положение означение като „Budweiser“, което има известност в Чешката република, но което не е известно или широко използвано на френския пазар, не можело да има известност във Франция.

147 По тази точка СХВП счита, че член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, както и всяка друга разпоредба, която забранява злоупотребата, експлоатацията, отслабването или опетняването на известността на наименование за произход (СХВП препраща по-специално към член 13, параграф 1 от

Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни стоки (ОВ L 208, стр. 1) имат за цел да защитят „образа“ на наименованието за произход, т.е. неговата икономическа стойност. Тази вреда можела да настъпи единствено ако наименованието за произход притежава известност в страната, в която се търси закрилата.

148 СХВП изтъква, че понятието „известност“ на наименованията за произход е идентифицирано от Съда в Решение по дело Consorzio del Prosciutto di Parma et Salumificio S. Rita, точка 62 по-горе (точка 64), което засяга Регламент № 2081/92, както следва:

„Репутацията на наименованията за произход е функция от образа, с който се ползват сред потребителите. Този образ на свой ред зависи главно от специфичните характеристики и по-общо, от качеството на стоката. Именно на последното в крайна сметка се основава репутацията на стоката“.

149 Образът или известността на наименованията за произход зависел от субективното възприятие на хората и можел да се изменя в зависимост от разглежданата територия. Според СХВП е вярно, че образът или известността на едно наименование за произход произтичат от качеството на стоката. Образът или известността на едно наименование за произход обаче зависели в значителна степен от други, несвързани със самата стока фактори. СХВП визира по-конкретно размера на инвестициите за реклама, интензитета на използване на наименованието за произход и държания от стоката пазарен дял.

150 Тъй като зависела основно от тези фактори и от тяхното въздействие върху хората, известността на наименованията за произход не можела да се извежда от извършената в рамките на Лисабонската спогодба регистрация и винаги се

нуждаела от доказване във всяка страна, в която се твърди, че ѝ е причинена вреда. Всяко друго разрешение означавало да се предостави еднаква степен на закрила на широко известните наименования за произход и на по-малко познати наименования за произход и вероятно да се признае на последните закрила в страна, в която те не разполагат с никаква известност.

151 От гореизложеното СХВП прави извода, че апелативният състав не е допуснал грешка, като е поставил прилагането на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural в зависимост от доказването, че наименованията за произход притежават известност във Франция.

152 Този извод се подсилвал от френската съдебна практика. Според СХВП в някои случаи, попадащи в приложното поле на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, следвало да се прилага националното законодателство, както би постъпила една национална юрисдикция. Следователно националните съдебни решения имали особена важност.

153 В това отношение апелативният състав правилно се позовал на решението Habana, точка 106 по-горе, което засяга конфликт между наименованието за произход за пури „Havane", защитено по Лисабонската спогодба, и по-късно регистрираната марка за парфюми „Havana". От това решение следвало, че липсата на доказателства за известността във Франция на международното наименование за произход „Havane" довела до отхвърляне на иска.

154 СХВП добавя, че когато закрилата се претендира срещу използването на по-късно регистрирано наименование във връзка със стоки, които не са подобни, френските юрисдикции изискват доказване на известността на всички наименования за произход, без значение дали са с национален или международен произход. СХВП препраща към решенията, постановени от cour d'appel de Paris на 15 декември 1993 г. и на 12 септември 2001 г. относно наименованието за произход Champagne, приложени към жалбата. Следователно обратно на твърдяното от Budvar, нямало разлика в третирането.

— По злоупотребата с известността на наименованието за произход или нейното отслабване

155 СХВП поддържа, че апелативният състав правилно е отхвърлил жалбата и поради мотива, че Budvar не е успяло да „докаже как с известността на наименованията за произход, ако се предположи, че тя съществува, можело да се злоупотреби или да бъде отслабена, ако [на Anheuser-Busch] било разрешено да използва фигуративна марка, включваща израза „Budweiser" за заявените стоки, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30" (точка 53 от обжалваното решение).

156 На нито един етап от процедурата Budvar не представило никакво фактическо обстоятелство или довод в подкрепа на правното основание, според което при използването на разглежданите марки имало риск от злоупотреба с наименованията за произход или от отслабване на известността им. Щом като е обвързан от текста на член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94, апелативният състав не е допуснал грешка, като е изключил възможността за подобна злоупотреба или отслабване.

157 Следователно в това отношение съдържащите се в жалбата доводи били недопустими, понеже били представени за първи път пред Първоинстанционния съд.

158 Дори обаче тези доводи да се приемат за допустими, СХВП посочва, че злоупотребата с известността на наименованията за произход може да се извърши, когато операторите умишлено избират идентични или подобни знаци за използване в различна област, с цел да отклонят в своя полза част от инвестициите, направени от притежателя на по-ранното право. Това положение се доближавало до факта на недължимо извличане на ползи от добрата репутация на по-ранната марка в контекста на член 5, параграф 2 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92) или на член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94.

159 СХВП признава, че използването на фигуративна марка, която съдържа израза „king of beers“ във връзка с какъвто и да е вид стока, можело теоретично да създаде в съзнанието на хората асоциация с бирата, тъй като марката съдържа израза „king of beers“ и защото това използване би могло да бъде възприето от хората като непряка реклама на основната пивоварна дейност на Anheuser-Busch. Това било особено вярно, що се отнася до използването на заявената фигуративна марка във връзка със „закуските“, попадащи в клас 30, щом като тези стоки могат да се продават на щандовете в баровете и кафенетата. При това положение, ако Първоинстанционният съд е трябвало да приеме, че известността на наименованията за произход може да се презумира, СХВП иска това дело да се върне на апелативния състав за допълнителен анализ по тази точка.

160 Относно отслабването на известността на наименованията за произход, СХВП счита, че то може да съществува, когато стоките, за които се използва конфликтният знак, предизвикват сетивата на хората по такъв начин, че се засяга образът и привлекателността на наименованието за произход. Това положение се доближавало до факта на увреждане на добрата репутация на по-ранната марка в контекста на член 5, параграф 2 от Първа директива 89/104 или на член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94.

161 В конкретния случай обаче между бирата, от една страна, и повечето от обхванатите от заявката за регистрация стоки, от друга страна, нямало антагонизъм, който би могъл да засегне образа на по-ранните наименования за произход. Освен това е малко вероятно използването на разглежданите марки във връзка с повечето визирани в заявката за регистрация стоки да може да предизвика отрицателни или неприятни мисловни асоциации, които биха влезли в конфликт с възможния престиж на по-ранните наименования за произход.

162 В допълнение СХВП изразява становище по Акта относно присъединяването на Чешката република, влязъл в сила на 1 май 2004 г. и по изменението на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

163 Що се отнася до Акта относно присъединяването на Чешката република, СХВП изтъква, че от 1 май 2004 г., т.е. след приемането на обжалваното решение, наименованията „Ceskobudejovické pivo“ и „Budejovické pivo“ („Budweiser Bier“) са защитени на основание на Регламент № 2081/92 като географски указания, като в Акта за присъединяване впрочем е предвидено, че тази закрила „не засяга която и да е търговска марка за бира или други права, съществуващи в Европейския съюз на датата на присъединяването“. [неофициален превод]

164 Относно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 СХВП изтъква, че последният е изменен с Регламент № 422/2004 на Съвета от 19 февруари 2004 г. (ОВ L 70, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 27), т.е. след приемането на обжалваното решение, за да включи по-ранните права, защитени от общностното законодателство.

165 Според СХВП тези изменения не трябвало да имат въздействие върху настоящия случай, щом като са направени след приемането на обжалваното решение. Във всеки случай СХВП изтъква, че член 13, параграф 1, буква а) от Регламент № 2081/92 има редакция, аналогична на тази на член L. 641-2 от code rural.

Доводи на Anheuser-Busch

166 Като счита, че за да се получи закрила за стока, различна от тази, за която е защитено наименованието за произход, се изисква известност съгласно член L. 641-2 от code rural, Anheuser-Busch анализира въпроса дали в конкретния случай съществува подобна известност.

167 Според Anheuser-Busch Budvar никога не е твърдяло, че съществува истинска известност сред френските потребители, нито е представило доказателства за тази известност. Anheuser-Busch добавя, че нямало дори загатване за използването на наименованията за произход във Франция и отбелязва в това отношение, че Budvar не е представило фактури, реклами, брошури, цифрови данни относно продажбите или разходите за реклама, пазарните дялове или познаването на наименованията за произход.

168 Вместо това Budvar поддържало, че наименованията за произход имат „присъща известност", която трябвало да се презумира, като тя изобщо не зависела от каквото и да било използване на географското наименование във Франция и от възприятието, което потребителят има за него. Изтъкнатият от Budvar довод в подкрепа на тази теза бил, че известността на едно френско наименование за произход трябва да се докаже към момента на подаване на заявка за закрила във Франция пред Institut national des appellations d'origine [Национален институт за наименованията за произход].

169 Според Anheuser-Busch обаче доказването на подобна известност се изисква само за закрилата на френските наименования за произход. Известност във Франция не се изисквала за признаването на чуждестранните наименования за произход. Имало стотици регистрирани наименования за произход с действие във Франция на основание на Лисабонската спогодба, които били напълно непознати на голямото мнозинство френски потребители. Anheuser-Busch препраща към писменото си становище, представено на 18 февруари 2002 г. пред апелативния състав, което е прикрепено като приложение към неговите писмени отговори пред Първоинстанционния съд, и по-специално към становището на френски адвокат, специалист по интелектуална собственост.

170 Като се позовава на решенията на cour d'appel de Paris по делата Habana и Champagne, Anheuser-Busch добавя, че никога не е било доказано, че разглежданите по настоящите дела наименования за произход са били използвани във Франция, нито дори че те са получили известност сред френски потребители.

171 Поради тези причини изводите на апелативния състав в обжалваното решение, и по-специално включените в точки 49—53 от него, били правилни.

172 Anheuser-Busch подчертава освен това, че в член L. 641-2 от code rural закрилата на наименование за произход срещу използването на защитен израз за стоки, които не са подобни, се поставя под условие с известността на това наименование да може да се злоупотреби или тя да може да бъде отслабена.

173 Според Anheuser-Busch с известност, която не съществува, не може да бъде злоупотребено или тя да бъде отслабена по смисъла на член L. 641-2 от code rural. Budvar не успяло да докаже каквато и да било злоупотреба с наименованията за произход или тяхно отслабване.

174 Що се отнася до твърденията на Budvar относно твърдяното злоумишлено поведение на Anheuser-Busch, те не били релевантни и били явно закъснели. Освен това не били подкрепени с релевантни факти или доказателства и всъщност просто били неверни. Anheuser-Busch счита също, че отношението на една страна няма никакво значение за това дали използването на един знак води до потенциална вреда или до злоупотреба с известността на друг знак.

175 Във всеки случай въз основа на допълнително представени доводи Anheuser-Busch счита, че възражението на Budvar трябвало да се отхвърли на основание член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

176 Anheuser-Busch счита, първо, че едно от основанията за отхвърляне на възражението било недостатъчното обяснение на Budvar относно приложи-

мото към конкретния случай право. На второ място Anheuser-Busch изтъква липсата на доказателство за използването на наименованията за произход в процеса на търговия във Франция преди подаването на заявката за марка. Трето, според Anheuser-Busch Budvar не е представило никакво доказателство, че използването на разглежданите знаци е било с по-голямо значение от местното. Anheuser-Busch поддържа на четвърто място, че разглежданите наименования за произход не са валидни, тъй като не отговарят на условията за признаване, установени в Лисабонската спогодба.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

177 На първо място, като приема, че член L. 642-1, четвърта алинея от code rural е приложим към настоящия случай и че обхванатите от заявената фигуративна марка стоки и стоките, обхванати от разглежданите наименования за произход, са различни, апелативният състав посочва:

„[Б]езспорно е, че френските наименования за произход са защитени във Франция само ако тяхната известност е надлежно доказана [...] и че не може да се презумира, че чуждестранните наименования за произход, които са защитени във Франция по Лисабонската спогодба, притежават известност във Франция“ (точка 50 от обжалваното решение).

178 На второ място апелативният състав уточнява: „[К]огато чуждестранно наименование за произход е защитено във Франция по Лисабонската спогодба, то се ползва със закрила по отношение на стоки, които не са подобни, единствено ако се представи доказателство, че притежава известност във Франция и че при неговото използване за стоки, които не са подобни, би могло да се злоупотреби с тази известност или тя да се отслаби“ (точка 51 от обжалваното решение).

179 На трето място апелативният състав констатира: „[Budvar] не само не е успяло да представи доказателство, че наименованията за произход притежават известност във Франция, но и да докаже как с известността на наименованията за произход, дори да се предположи, че тя съществува, би могло да се злоупотреби или да бъде отслабена, в случай че на [Anheuser-Busch] бъде позволено да използва фигуративна марка, съдържаща думата „Budweiser“ за стоките, за които е направена заявка, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30“ (точка 53 от обжалваното решение).

180 Доводите на Budvar във втората част от единственото правно основание в действителност изтъкват две грешки, които били допуснати от апелативния състав.

181 На първо място, Budvar по същество счита, че установените в член L. 641-2, четвърта алинея от code rural условия за предоставяне относно стоки, които не са подобни, на закрила във Франция на наименованията за произход, регистрирани от друга страна на основание на Лисабонската спогодба, и по-специално необходимостта да се докаже риск от злоупотреба с известността на посочените наименования или от нейно отслабване, са по-ограничителни, отколкото установените в Лисабонската спогодба условия. При това положение географското наименование, от което е съставено едно регистрирано по Лисабонската спогодба наименование за произход, било защитено, каквито и да са стоките, визирани от по-късната марка, без да е необходимо да се доказва съществуването на каквато и да било известност или на риск от злоупотреба с нея или от отслабването ѝ.

182 В този контекст Budvar уточнява по време на съдебното заседание, че по силата на член 55 от френската конституция надлежно ратифицираните или одобрени договори или споразумения имат от момента на публикуването им сила, превишаваща тази на законите, при условие всяко споразумение или договор да се прилага от другата страна. Следователно френските законови

разпоредби, предшестващи или дори последващи влизането в сила на този текст, трябвало да се тълкуват в съответствие с текста на Лисабонската спогодба. Budvar добавя, че критикувало начина, по който френските юрисдикции прилагат Лисабонската спогодба.

183 На следващо място, Budvar във всеки случай счита, че известността на разглежданите наименования за произход може да се презумира и че рискът от злоупотреба с тази известност или от нейно отслабване е установен.

По съответствието на условията, установени от член L. 641-2, четвърта алинея от code rural и разпоредбите на Лисабонската спогодба за стоки, които не са подобни

184 Сред настоящите държави — членки на Европейския съюз, Френската република, Република Унгария, Италианската република, Португалската република, Чешката република и Словашката република са били договарящи страни по Лисабонската спогодба към момента на приемане на обжалваното решение.

185 На първо място, съгласно разпоредбите на Лисабонската спогодба следва да се отбележи, че съществува тясна връзка между наименованието за произход и стоката, за което то се отнася, както и закрилата, която произтича от него. Договарящите страни по Лисабонската спогодба са се задължили по-конкретно да закрилят съгласно член 1, параграф 2 от посочената спогодба наименованията за произход на „стоките“ на другите страни. Според правило 5, параграф 2, подточка iv) от Правилника за приложение на Лисабонската спогодба международната заявка за регистрация на наименование за произход по споменатата спогодба трябва да конкретизира „стоката, за която се отнася това наименование“.

186 На второ място, член 2, параграф 1 от Лисабонската спогодба предвижда, че стоката, която се ползва от наименование за произход, трябва да извлича изключително или основно своето качество или своите свойства от географската среда, която включва природните и човешките фактори. Предвидената в член 3 от Лисабонската спогодба закрила визира впрочем случаите, в които регистрирано наименование за произход се присвоява или имитира. В тази рамка закрилата на едно наименование за произход срещу всяко присвояване или имитация се прилага, когато въпросните стоки са идентични или подобни. Тази закрила цели да осигури да не бъдат присвоени или възпроизведени без правно основание качеството или свойствата на съответната стока, които произтичат от нейната географска среда, включваща природните и човешките фактори.

187 На трето място, член 3 от Лисабонската спогодба гласи, че закрилата ще бъде осигурена „дори ако истинският произход на стоката е означен“ или ако наименованието е използвано в превод или придружено от изрази като „род“, „тип“, „начин“, „имитация“ или подобни. Предвид използваните изрази, тези уточнения имат смисъл само когато въпросните стоки са идентични или поне подобни.

188 При това положение следва да се приеме, че предоставената на основание на Лисабонската спогодба закрила се прилага, без да се засяга евентуално разширяване на тази закрила от една договаряща страна на нейната територия, когато стоките, обхванати от въпросното наименование за произход и стоките, обхванати от знака, който може да го накърни, са идентични или поне подобни.

189 Освен това, без да е необходимо да се пристъпва към анализ по аналогия, следва да се отбележи, че на общностно равнище Регламент № 2081/92 относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни стоки в редакцията му, приложима към момента на настъпване на фактите, съдържа в член 13, параграф 1, буква б) разпоредби, близки до тези на член 3 от Лисабонската спогодба, а също и изрична разпоредба в член 13, параграф 1, буква а), която предвижда закрилата при

определени условия на означения, регистрирани на общностно равнище, когато съответните стоки не са сравними с регистрираните под тези означения стоки.

190 От съдебната практика, по-конкретно от Решение на Съда от 4 март 1999 г. по дело Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (C-87/97, Recueil, стр. I-1301), както и от заключението на генералния адвокат г-н Jacobs по това дело (Recueil, стр. I-1304), не следва, че член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92 е тълкуван в смисъл, че закрилата, предоставена въз основа на посочения член, се прилага, когато съответните стоки са различни, тъй като последната хипотеза се урежда с член 13, параграф 1, буква а) от същия регламент.

191 В този контекст следва да се отбележи, че ако предложеното от Budvar тълкуване на текста на Лисабонската спогодба, предлагащо разширяване на закрилата на наименованията до всички стоки, било то идентични, подобни или различни, съответстваше на волята на съставителите на тази спогодба, тя би имала за последица да постави към момента на приемането на Регламент № 2081/92 определени държави-членки, които са и договарящи страни по посочената спогодба, в противоречива ситуация. Всъщност макар член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92 и член 3 от Лисабонската спогодба да са с почти идентичен текст, закрилата на наименованията за произход, регистрирани на общностно равнище или по Лисабонската спогодба, се различава доста чувствително в рамките на единния пазар за различни стоки, в зависимост от прилагането на едната или другата от горепосочените разпоредби.

192 Въпреки това фактът, че закрилата, предоставена по Лисабонската спогодба, се прилага само когато стоките, обхванати от съответното наименование за произход и стоките, обхванати от знака, който може да го накърни, са идентични или поне подобни, не препятства договарящите страни по Лисабонската спогодба да предвидят по-разгърната закрила в техния национален правов ред.

193 Член 4 от Лисабонската спогодба впрочем посочва, че разпоредбите на споменатата спогодба с нищо не изключват съществуващата вече закрила на наименованията за произход във всяка от договарящите страни по силата на други международни актове или по силата на националното законодателство или съдебната практика.

194 Разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, възпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, както се прилагат от френските юрисдикции спрямо закрилата на регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход, следват тази логика.

195 Като предвиждат, че географското наименование, от което е съставено наименование за произход, или всяко друго напомнящо за него упоменаване не могат да се използват за която и да било подобна стока, тези разпоредби позволяват регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход да се ползват със закрилата, предвидена в член 3 от посочената спогодба срещу всяка имитация или присвояване. В този контекст, ако разглежданите стоки бяха идентични или подобни, наименованията за произход, изтъкнати от Budvar и възпроизведени в точка 16 по-горе, биха могли да бъдат обект на закрила съгласно френското право, без да е необходимо да се доказва, че тези наименования се ползват с известност на френска територия, нито, a fortiori, че с тази известност може да бъде злоупотребено или тя да бъде отслабена.

196 Като предвиждат освен това, че географското наименование, от което е съставено наименованието за произход, или всяко друго напомнящо за него упоменаване не могат да бъдат използвани за никаква друга стока или услуга, когато при това използване може да се злоупотреби или да се отслаби известността на наименованието за произход, разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, възпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, позволяват регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход да се ползват от по-разгърната закрила от предвидената в споменатата спогодба. Тази по-разгърната закрила обаче е подчинена на определени условия.

197 От гореизложеното следва, че обратно на твърдяното по същество от Budvar, в случая на стоки, които не са подобни, установените в член L. 641-2, четвърта алинея от code rural условия не са по-ограничителни от условията, предвидени в Лисабонската спогодба.

198 За изчерпателност Първоинстанционният съд отбелязва, че самото Международно бюро на СОИС, което изпълнява административните задачи във връзка с Лисабонската спогодба, подчертава в публичен документ от 8 юни 2000 г., озаглавен „Възможни разрешения в случай на конфликт между марки и географски указания и в случай на конфликт между омонимни географски указания", достъпен на уебсайта на СОИС под номер SCT/5/3 и разпространен по време на петата сесия на Постоянния комитет по право на марките, полезните модели, промишлените дизайни и географските указания, както следва:

„Легитимните потребители на географско указание имат право да препятстват всекиго да използва това географско указание, ако стоките, върху които то се използва, нямат посочен географски произход. Също както марките, географските указания са подчинени на принципа на „специфичност", който означава, че те се закрилят само за стоки, върху които наистина са използвани, и на принципа на „териториалност", т.е. че се закрилят само за определена територия и се подчиняват на приложимите на тази територия закони и регламенти. От принципа на специфичност има едно изключение за географските указания с добра репутация. Към настоящия момент договорите, административните задачи по които се изпълняват от СОИС, или Споразумението за [свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуална собственост] не предвиждат разширяване на закрилата за тази специална категория географски указания" (точка 20 от документ SCT/5/3).

По доказването на известността на френска територия на разглежданите наименования за произход относно стоки, които не са подобни

199 На първо място следва да се припомни, както е отбелязано в точка 188 по-горе, че предоставената от Лисабонската спогодба закрила се прилага, когато съответните стоки са идентични или подобни.

200 На второ място, следва да се приеме, че разглежданите стоки по дело Т-57/04, а именно стоките, обхванати от заявената фигуративна марка — попадащи в класове 16, 21, 25, 30, стоките, попадащи в клас 32, предмет на дело Т-71/04 — и стоките, обхванати от наименованията за произход, изтъкнати от Budvar с оглед на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 — които попадат в клас 32 — са различни. Никоя страна в спора не поставя под въпрос това фактическо обстоятелство, което впрочем е отбелязано от апелативния състав.

201 На трето място, на основание на разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, въпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, както се прилагат от френските юрисдикции към закрилата на регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход, географското наименование, от което е съставено наименованието за произход, или всяко друго напомнящо за него упоменаване не могат да бъдат използвани за никаква друга стока или услуга, когато при това използване може да се злоупотреби или да се отслаби известността на наименованието за произход. Както е отбелязано в точка 196 по-горе, тази разпоредба позволява регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход да се ползват от закрила, по-разгърната от предвидената по споменатата спогодба.

202 На четвърто място, в тази рамка закрилата на наименованията за произход се урежда, съгласно принципа на териториалност, от правото на страната, в която закрилата е поискана (Решение на Съда от 10 ноември 1992 г. по дело Exportur, C-3/91, Recueil, стр. I-5529, точка 12). Закрилата следователно се определя от правото на тази страна с оглед на преобладаващите фактически обстоятелства.

203 На пето място, следва да се отбележи, че известността на наименованията за произход е функция от образа, с който се ползват сред потребителите. Този образ на свой ред зависи главно от специфичните характеристики, и по-общо от качеството на стоката. Именно последното обосновава в крайна сметка известността на стоката, която може да е по-голяма или по-малка.

204 От тези елементи следва, че апелативният състав не е допуснал грешка, като е приел, че Budvar е трябвало да представи доказателство, че разглежданите наименования за произход са се ползвали с известност на френска територия. Това доказателство е трябвало по-конкретно да позволи да се определи образът, с който се ползват разглежданите наименования за произход сред френските потребители.

205 Апелативният състав установява, че Budvar не е представило доказателство за такава известност на френска територия. Budvar не оспорва пред Първоинстанционния съд, по-специално в рамките на своята жалба, фактическата констатация на апелативния състав по тази точка. Според Budvar всъщност известността на разглежданите наименования за произход може да се презумира по силата на разпоредбите на френското право или на извършената по Лисабонската спогодба регистрация.

206 Следва да се отбележи, че изтъкнатите от Budvar презумпции за известност не биха могли да се считат за обективни елементи, позволяващи да се схване конкретно известността на разглежданите наименования за произход на френска територия или да се измери степента ѝ в случай на необходимост.

207 В това отношение е необходимо да се подчертае, че в решението по дело Habana, посочено в точка 106 по-горе, cour d'appel de Paris уточнява, че е „безспорно и напълно доказано от документите, представени по делото (по-конкретно откъса от книгата *La grande histoire du cigare*, както и различните откъси от периодичния печат), че хаванската пура с произход от Куба има изключително добра репутация и е общопризната като една от най-добрите в света“. От това следва, че за да провери в конкретния случай дали са изпълнени условията, предвидени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, който възпроизвежда разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, cour d'appel de Paris се е опрял на обективни елементи и не е презумирал известността на разглежданите по това дело наименования за произход. Именно тези обективни елементи са му позволили да установи, че известността на разглежданото наименование за произход е „изключителна“, и

освен това да приеме, че злоупотребата с известността на толкова въздействащо и „престижно" наименование е рискувала да предизвика отслабването ѝ, по-конкретно във Франция.

208 Що се отнася специално до изтъкнатите от Budvar разпоредби на френското право, следва да се констатира, че член L. 641-2, втора алинея от code rural не позволява да се презумира каквато и да било известност на разглежданите наименования за произход на френска територия. Тази разпоредба гласи: „При условията, предвидени по-нататък, [суровите или преработени земеделски или хранителни стоки] могат да се ползват от контролирано наименование за произход, ако отговарят на разпоредбите на член L. 115-1 от code de la consommation, притежават надлежно доказана известност и подлежат на процедури за одобрение". Както правилно отбелязва апелативният състав, по същество тази разпоредба не се прилага за наименованията за произход, регистрирани по Лисабонската спогодба, а засяга процедурата за придобиване на „контролирано наименование за произход" във Франция. Следователно от тази разпоредба за наименованията за произход, регистрирани по Лисабонската спогодба, не произтича никаква презумпция за известност на френска територия.

209 Този извод не се обезсилва от обстоятелството, че освен това френските юрисдикции прилагат разпоредбите на член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, които възпроизвеждат разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, за да предоставят по-разгърната закрила на регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход, когато разглежданите стоки са различни. Следва действително да се прави разлика между условията за признаване на наименованията за произход и условията за тяхната закрила по френското право. Щом като това е така, дори ако френските юрисдикции предоставят на регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход закрила, по-разгърната от предвидената в посочената спогодба, прилагайки по-конкретно разпоредбите на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, възпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, това все пак не означава, че тези наименования за произход се ползват с презумпция за известност на основание на процедура за признаване, приложима за регистрираните във

Франция контролирани наименования за произход. Следва да се подчертае освен това, че подобна презумпция за известност въз основа на член L. 641-2, втора алинея от code rural не произтича от представените по делото документи, и в частност от решението на cour d'appel de Paris Habana, посочено в точка 106 по-горе.

210 Що се отнася до разпоредбите на Лисабонската спогодба, и те не позволяват да се презумира известността на посочените от Budvar наименования за произход на френска територия. Следва най-напред да се припомни, както бе отбелязано в точка 188 по-горе, че предоставената от посочената спогодба закрила не визира хипотезите, в които, както в конкретния случай, разглежданите стоки са различни. При това положение Лисабонската спогодба не би могла да има действие относно доказването на известността на разглежданите наименования за произход на френска територия в случай на различни стоки. Впрочем от фактическа гледна точка следва да се отбележи, че макар член 2 от Лисабонската спогодба да предвижда, че „[с]траната на произхода е тази страна, чието име или име на нейна област или местност съставлява наименованието за произход, което е дало на стоката нейната известност", от тази разпоредба не би могло да се направи извод, че регистрираните по Лисабонската спогодба наименования за произход се ползват с известност на територията на всяка от договарящите страни по споменатата спогодба.

211 От всичко гореизложено следва, че апелативният състав не е допуснал грешка, като е приел, че Budvar не е представило доказателство, че наименованията за произход притежават известност във Франция, и че следователно в случая липсва един от елементите, попадащи в приложното поле на закрилата, предоставена по член L. 641-2, четвърта алинея от code rural, възпроизведена в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation.

212 За изчерпателност следва да се отбележи, че апелативният състав не само установява, че Budvar не е представило доказателство, че разглежданите наименования за произход притежават известност на френска територия, а и добавя, че Budvar не е успяло да „докаже как с известността на наименованията за произход, ако се предположи, че тя съществува, би могло да се

злоупотреби или същата да бъде отслабена, ако [на Anheuser-Busch] е било разрешено да използва фигуративна марка, включваща думата „Budweiser“ за заявените стоки, попадащи в класове 16, 21, 25 и 30“ (точка 53 от обжалваното решение).

213 Следва да се подчертае, че разпоредбите на член L. 642-1, четвърта алинея от code rural, възпроизведени в член L. 115-5, четвърта алинея от code de la consommation, уточняват, че географското наименование, от което е съставено наименованието за произход или всяко друго напомнящо за него упоменаване, не могат да се използват за която и да е подобна стока, нито „за която и да е друга стока или услуга“, когато „при това използване“ може да се злоупотреби или да се отслаби известността на наименованието за произход. Следователно именно при използването на географското наименование, от което е съставено наименованието за произход за конкретна „стока“ или „услуга“, трябва да може да злоупотреби с известността на наименованието за произход или същата да се отслаби. Така тази стока или услуга по необходимост следва да се вземе предвид при преценката на риска от злоупотреба с известността на наименованието за произход или от нейно отслабване.

214 Това тълкуване съответства на френската съдебна практика, по-конкретно на решението на cour d'appel de Paris Habana (точка 106 по-горе).

215 В това решение cour d'appel de Paris прави следните констатации:

„Като има предвид, че дружеството Aramis е пуснало на пазара и разпространява мъжки парфюм под наименованието „havana“ [...]; че формата на неговия флакон [...] напомня на запалена пура поради продълговатата му форма, увенчана със сива метална капачка [...]

Като има предвид, че не се спори, че пускането на нов парфюм носи значителен финансов риск и че за намаляването на този риск е необходимо да се очароват хората, които не познават неговото ухание, като в съзнанието им се породи особено привлекателен образ посредством силата на въздействие, което той може да пренася [...]

Че изборът [...] на думата „havana“ за реклама на предназначен за мъже луксозен парфюм никак не е случаен, а отразява съзнателната воля на дружеството да предаде посредством особената ѝ сила на въздействие образа на престиж, чувственост и добър вкус, който се свързва с хаванската пура и отделяните от нея кръгчета дим [...]“

216 От това следва, че cour d'appel de Paris се опира до голяма степен на стоката, засегната от използването на географското наименование, от което е съставено разглежданото наименование за произход, за да стигне до извода, че с известността на това наименование може да се злоупотреби или тя да бъде отслабена.

217 Този подход впрочем е следван от френските юрисдикции в рамките на закрилата на френските контролирани наименования за произход. Така в решението си от 15 декември 1993 г. относно закрилата на контролираното наименование за произход „Champagne“ — решение, което също е представено от Budvar пред отделите на СХВП, cour d'appel de Paris уточнява, че „като приемат наименованието „Champagne“ за пускането на нов луксозен парфюм, избирайки представяне, което напомня на характерната капачка на бутилките от това вино, и като използват с рекламна цел образа и вкусовите усещания за радост и празничност, които то предизвиква, жалбоподателите са искали да създадат привлекателност, взета от престижа на спорното наименование за произход“.

218 В настоящия случай следва да се констатира, че пред отделите на СХВП, и в частност пред апелативния състав, Budvar не е представило доказателства в

подкрепа на това, че при използването на разглежданото географско наименование, по-специално за стоките, визирани от заявената фигуративна марка и включени в класове 16, 21, 25 и 30, може да се злоупотреби или да се отслаби известността на разглежданите наименования за произход, ако се предположи, че тя е установена на френска територия. Необходимо е да се добави, че в случай на напълно предполагаем въпрос Budvar е длъжно да уточни искането си в достатъчна степен, за да позволи на СХВП да се произнесе цялостно по твърденията му.

219 Предвид всички гореизложени причини, втората част от единственото повдигнато от Budvar правно основание трябва да бъде отхвърлена.

220 Вследствие на това, без да е необходимо произнасяне по представените от Anheuser-Busch допълнителни доводи, жалбата на Budvar трябва да се отхвърли в нейната цялост. В допълнение, що се отнася до представените от Anheuser-Busch допълнителни доводи и доколкото те трябва да се схващат като самостоятелно правно основание въз основа на член 134, параграф 2 от Процедурния правилник, следва да се отбележи, че това правно основание е несъвместимо с исканията на самата встъпила страна и при това положение би трябвало да бъде отхвърлено (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 16 ноември 2006 г. по дело Jabones Pardo/СХВП — Quimi Romar (YUKI), T-278/04, Recueil, 2006 г., стр. II-90*, точки 44 и 45). Действително допълнителните доводи, изтъкнати от Anheuser-Busch, целят да оспорят по същество определени фактически и правни аспекти, приети от апелативния състав. Anheuser-Busch обаче не е поискало отмяна или изменение на обжалваното решение по силата на член 134, параграф 3 от Процедурния правилник.

II — *Дело T-71/04*

221 С писмо, адресирано до секретариата на Първоинстанционния съд на 8 май 2007 г., Anheuser-Busch информира Първоинстанционния съд, че е оттеглило заявката си за регистрация на марка на Общността относно стоките, попадащи в клас 32. Anheuser-Busch представя копие от акта за оттегляне на заявката за регистрация, изпратен на СХВП на 8 май 2007 г.

222 Доколкото предметът на жалбата по дело Т-71/04 е специфично свързан с регистрацията на заявената марка за стоки, попадащи в клас 32, Anheuser-Busch счита, че не е необходимо производството пред Първоинстанционния съд да продължава.

223 Що се отнася до съдебните разноски, Anheuser-Busch предоставя на Първоинстанционния съд да приеме подходящо решение в това отношение.

224 След възобновяването на устната фаза на производството, извършено с определение от 14 май 2007 г., Първоинстанционният съд е поканил СХВП и Budvar да представят становищата си по молбата на Anheuser-Busch за обявяване липса на основание за постановяване на решение по същество, което те са направили в определените срокове.

225 С писмо, адресирано до секретариата на Първоинстанционния съд на 16 май 2007 г., СХВП потвърждава, че заявката за регистрация на марка на Общността е оттеглена, що се отнася до стоките, попадащи в клас 32, и посочва, че вече не следва да има произнасяне по същество по дело Т-71/04. По отношение на съдебните разноски СХВП иска от Първоинстанционния съд да не ги възлага в нейна тежест.

226 С писмо, адресирано до секретариата на Първоинстанционния съд на 22 май 2007 г., Budvar отбелязва оттеглянето на заявката за регистрация на марка на Общността относно стоките, попадащи в клас 32, и иска от Първоинстанционния съд да се произнесе по съдебните разноски.

227 Устната фаза на производството приключва отново на 24 май 2007 г.

228 Съгласно член 113 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд в случая е достатъчно да се приеме, че предвид оттеглянето на заявката за регистрация относно стоките, попадащи в клас 32, жалбата по дело Т-71/04 е останала без предмет. От това произтича, че вече не следва да има произнасяне по същество.

По съдебните разноски

I — *Дело Т-57/04*

229 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

230 След като Budvar е загубило дело Т-57/04, то следва да се осъди да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на СХВП и на Anheuser-Busch.

II — *Дело Т-71/04*

231 По смисъла на член 87, параграф 6 от Процедурния правилник, когато липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, Първоинстанционният съд определя съдебните разноски по свое усмотрение.

232 Първоинстанционният съд счита, че в настоящия случай обстоятелствата обосновават Anheuser-Busch да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (пети разширен състав)

реши:

1) По дело Т-57/04 :

— отхвърля жалбата,

— осъжда Budějovický Budvar, národní podnik да заплати съдебните разноски.

2) По дело Т-71/04 :

— вече липсва основание за произнасяне по жалбата,

— осъжда Anheuser-Busch, Inc. да заплати съдебните разноски.

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юни 2007 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

M. Vilaras

Съдържание

Правна уредба ..... II - 1835

I — Международно право ..... II - 1835

II — Общностно право ..... II - 1838

III — Национално право ..... II - 1842

Обстоятелства, предхождащи спора ..... II - 1845

I — Заявка за марка на Общността, подадена от Anheuser-Busch ..... II - 1845

II — Възражение срещу заявката за регистрация на марка на Общността ..... II - 1847

III — Решение на отдела по споровете ..... II - 1850

IV — Решения на втори апелативен състав на СХВП ..... II - 1851

Искания на страните ..... II - 1854

I — Дело T-57/04 ..... II - 1854

II — Дело T-71/04 ..... II - 1855

От правна страна ..... II - 1856

I — Дело T-57/04 ..... II - 1856

А — По допустимостта на второто искане на Budvar ..... II - 1856

Б — По съществото на спора ..... II - 1857

1. По първата част от доводите, свързана с неприложимостта на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural ..... II - 1859

а) Доводи на страните ..... II - 1859

Доводи на Budvar ..... II - 1859

Доводи на СХВП ..... II - 1862

Доводи на Anheuser-Busch ..... II - 1866

б) Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1869

2. По втората част, при условията на евентуалност, свързана с погрешното прилагане от апелативния състав на член L. 641-2, четвърта алинея от code rural ..... II - 1877

а) Доводи на страните ..... II - 1877

Доводи на Budvar ..... II - 1877

Доводи на СХВП ..... II - 1882

— По необходимостта от доказване на известността на наименованието за произход ..... II - 1882

— По злоупотребата с известността на наименованието за произход или нейното отслабване ..... II - 1887

Доводи на Anheuser-Busch ..... II - 1889

б) Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1892

По съответствието на условията, установени от член L. 641-2, четвърта алинея от code rural и разпоредбите на Лисабонската спогодба за стоки, които не са подобни .... II - 1894

По доказването на известността на френска територия на разглежданите наименования за произход относно стоки, които не са подобни ..... II - 1898

II — Дело Т-71/04 ..... II - 1905

По съдебните разноски ..... II - 1907

I — Дело Т-57/04 ..... II - 1907

II — Дело Т-71/04 ..... II - 1907